

Revista cadrelor didactice

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

ABC-UL JUST4KIDS

ISSN 2668-0459
ISSN-L 2668-0459

MAI 2026

CUPRINS NIVEL PREȘCOLAR

1. Prof. învă. preșcolar Prisăcaru Maria Adelina

Rolul Comunicării Eficiente între Părinte și Educator

2. Prof. învă. preșcolar Aida Sadaka

Dezvoltarea comunicării eficiente la preșcolari

3. Prof. învă. preșcolar Apostol Andreea

Comunicarea cu preșcolarii – ce trebuie și ce nu trebuie să facem

4. Prof. învă. preșcolar Caval Denisa

Educația prin exemplu: rolul adultului în formarea comportamentelor copilului

5. Prof. învă. preșcolar Gîrbea Ana

Inteligența emoțională la preșcolari – primul pas spre echilibru și încredere

6. Prof. învă. preșcolar Manolache Denisa

Colaborarea psiholog–părinte–educator – cheia dezvoltării armonioase a copilului

7. Prof. învă. preșcolar Pantazi Cătălina

Magia naturii – joc, imaginație și descoperire în aer liber

8. Prof. învă. preșcolar Băluță Alexandrina

JOCUL DIDACTIC -Metodă și mijloc de realizare a educației centrate pe copil

CUPRINS NIVEL PREȘCOLAR

9. Prof. înv. preșcolar Floroiu Mădălina

De ce este importantă răbdarea?

10. Educatoare Stan Mihaela

Rolul mediului educațional în formarea autonomiei copilului preșcolar

11. Educatoare Chircălan Corina

Importanța jocului didactic în dezvoltarea copilului preșcolar

12. Psiholog școlar Drugă Mădălina

Particularități psihocomportamentale ale copilului preșcolar cu ADHD

13. Prof. înv. preșcolar Dobrescu Andreea

Parteneriatul educațional dintre grădiniță și familie

14. Prof. înv. preșcolar Mitu Amelia

Cum îi motivăm pe cei mici să vină cu bucurie la grădiniță?

15. Prof. înv. preșcolar Stoica Simona

Dramatizarea – metodă activă de învățare în grădiniță

16. Prof. înv. preșcolar Burduja Petruța

Importanța dezvoltării abilităților socio-emoționale în educația preșcolară

Rolul Comunicării Eficiente între Părinte și Educator

Prof. înv. preșcolar Prisăcaru Maria Adelina

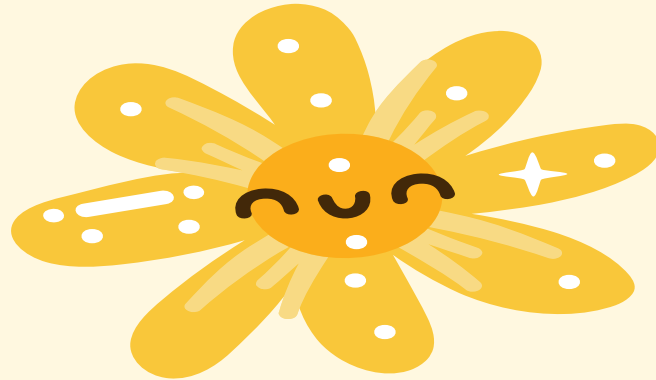
Comunicarea în mediul preșcolar nu reprezintă doar un simplu schimb de informații administrative, ci pilonul central al unui parteneriat strategic care asigură dezvoltarea armonioasă a copilului. La vârsta grădiniței, când universul micuțului se extinde dincolo de nucleul familial, consistența și coerența dintre mesajele de acasă și cele din sala de grupă devin fundamentale. O colaborare autentică între părinți și educatori creează o plasă de siguranță emoțională și cognitivă, accelerând adaptarea și succesul socio-educational al copilului.

Pentru preșcolar, educatorul este prima figură de atașament majoră din afara familie. Atunci când copilul observă o relație caldă, respectuoasă și deschisă între părinții săi și cadrul didactic, el internalizează un sentiment profund de siguranță. Din punct de vedere psihopedagogic, alinierea stilurilor educaționale și a regulilor — de la bunele maniere până la gestionarea conflictelor — previne disonanța cognitivă la copii. Când regulile de acasă validează normele din grădiniță, copilul își dezvoltă mult mai rapid repere comportamentale clare și o stabilitate emoțională puternică.

În același timp, comunicarea eficientă funcționează ca un canal cu dublu sens, vital pentru înțelegerea profundă a manifestărilor copilului. Părintele aduce în ecuație istoricul medical, tabieturile, fricile și interesele unice ale acestuia, în timp ce educatorul oferă o perspectivă obiectivă asupra dinamicii de grup, a interacțiunii cu semenii și a achizițiilor cognitive. Întâlnirile periodice, discuțiile individuale și rapoartele de progres nu trebuie să fie doar liste de calificative, ci momente de reflecție comună în care se depistează timpuriu eventualele dificultăți sau, dimpotrivă, talentele remarcabile care merită cultivate.

Mediul educațional este, prin natura lui, dinamic, iar divergențele de opinie privind metodele de disciplinare sau ritmul de învățare sunt firești. Cheia unui parteneriat de succes constă în transformarea acestor potențiale tensiuni în oportunități de dialog prin tehnici de comunicare asertivă. Abordarea empatică, centrarea pe soluții (nu pe culpabilizare) și ascultarea activă permit ambelor părți să rămână aliate. Când educatorul și părintele colaborează cu maturitate, copilul învață, prin modelare directă, cel mai important sistem de rezolvare a problemelor: dialogul constructiv și respectul reciproc.

În concluzie, integrarea părintelui în viața grădiniței ca partener activ, și nu ca simplu spectator, este rețeta unui act educațional de succes. O comunicare transparentă, empatică și constantă desființează barierele formale și transformă cele două universuri ale copilului într-un singur ecosistem sigur și stimulat. În esență, atunci când educatorii și părinții vorbesc aceeași limbă, copilul primește cel mai de preț dar: un fundament solid pentru o stimă de sine puternică și o dorință vie de a explora lumea.

Dezvoltarea comunicării eficiente la prescolari

Prof. înv. preșcolar Aida Sadaka

Fiecare interacțiune pe care o ai cu copilul tău este o formă de comunicare. Nu este vorba doar despre cuvintele pe care le spui: tonul vocii tale, privirea din ochii tăi și îmbrățișările și sărutările pe care le oferi – toate transmit mesaje copilului tău. Modul în care comunicăm cu copilul tău nu numai că îl învață cum să comunice cu ceilalți, dar îi modelează dezvoltarea emoțională și modul în care își construiește relații mai târziu în viață.

Care sunt tipurile de comunicare?

Comunicarea poate lua două forme: verbală și nonverbală.

Comunicarea verbală este modul în care comunicăm prin cuvinte și include: Tonul și înălțimea vocii, Cuvintele pe care le rostești, Dialectul sau folosirea cuvintelor pe care copilul tău le poate înțelege cel mai bine.

Comunicarea nonverbală este atât comunicare intenționată, cât și neintenționată prin limbajul corpului. Aceasta include lucruri precum: Expresii faciale, Contact vizual, Spațiu personal, Gesturi cu mâinile, Atingere fizică, cum ar fi o îmbrățișare.

Încearcă aceste noi sfaturi pentru a-ți exersa abilitățile de comunicare verbală și nonverbală:

1. Ascultare activă

Ascultarea activă îi ajută pe copii să se simtă auziți și înțeleși. Prin folosirea unor gesturi precum zâmbetele încurajatoare și încuviințările afirmative, puteți arăta că sunteți implicați în ceea ce spune copilul dumneavoastră și că vă pasă cu adevărat. Dacă vă puneți la același nivel cu ochii copilului dumneavoastră în timp ce vă vorbește, îl puteți ajuta să se simtă mai în siguranță și mai conectat cu dumneavoastră. Arătați că ascultați cu atenție ceea ce are de spus, punându-i întrebări precum „ce?”, „de ce?” și „cum?”. Acest lucru îl ajută, de asemenea, pe copilul dumneavoastră să își îmbunătățească propriile abilități de comunicare, învățându-l cum să spună o poveste și ce detalii să includă.

2. Ascultare reflexivă

O modalitate excelentă de a-i arăta copilului tău că ești atent și că îți pasă de ceea ce are de spus este să te porți ca o oglindă. Repetă ceea ce îți spune folosind cuvinte diferite. De exemplu, dacă copilul tău spune: „Nu mă mai joc cu Alex”, ai putea răspunde cu: „Nu te mai joci cu prietenul tău?”. Acest lucru îi lasă copilului tău loc să-și exprime emoțiile fără judecată. S-ar putea să fii surprins de cât de multe are de spus!

3. Vorbiți clar

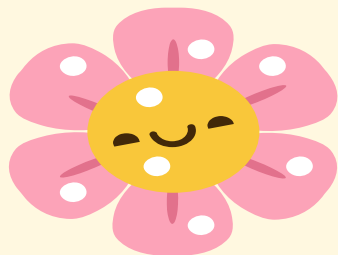
Folosiți un limbaj ușor de înțeles pentru copilul dumneavoastră și potrivit vârstei sale. Fiți clari, specifici și nu folosiți cuvinte jignitoare. Folosirea unui limbaj amabil ajută la stabilirea unui exemplu pozitiv pentru copiii dumneavoastră. Nu uitați, conversația ar trebui să-l facă pe micuțul dumneavoastră să se simtă respectat și iubit.

4. Evitarea mitei

Oferirea de recompense, cum ar fi dulciuri, pentru comportamente de bază poate părea că vă oferă control pe termen scurt, dar nu vă permite să dezvoltați limite clare și poate duce la neîncredere între dumneavoastră și copilul dumneavoastră. Încercați să stabiliți așteptări clare și realiste despre ceea ce ați dori să facă copilul dumneavoastră, lăudați comportamentul bun atunci când îl observați și folosiți consecințe calme pentru a încuraja un comportament mai bun atunci când este nevoie.

Comunicarea eficientă cu preșcolarii reprezintă un element esențial în dezvoltarea armonioasă a copilului. Atât comunicarea verbală, prin cuvinte și tonul vocii, cât și comunicarea nonverbală, prin gesturi, expresii faciale și contact vizual, contribuie la formarea abilităților sociale și emoționale ale acestuia. Printr-o comunicare caldă, clară și adaptată nivelului de înțelegere al copilului, adulții îi oferă un model pozitiv de relaționare și îl ajută să își exprime gândurile, emoțiile și nevoile. Astfel, dezvoltarea comunicării eficiente încă din perioada preșcolară pune bazele unor relații sănătoase și ale unei integrări de succes în societate.

Comunicarea cu preșcolarii – ce trebuie și ce nu trebuie să facem

Prof. înv. preșcolar Apostol Andreea

Comunicarea cu preșcolarii reprezintă un element esențial în dezvoltarea emoțională, socială și intelectuală a copilului. În această perioadă, copiii învață să își exprime emoțiile, să relaționeze cu cei din jur și să își formeze încrederea în sine. Atât părinții, cât și cadrele didactice au un rol important în construirea unei comunicări pozitive, bazate pe răbdare, empatie și respect.

Din perspectiva profesorilor, este important ca mesajele transmise copiilor să fie clare, simple și adaptate nivelului lor de înțelegere. Educatorul trebuie să folosească un ton calm și prietenos, să încurajeze participarea copiilor și să le ofere feedback pozitiv. De asemenea, este recomandat să se utilizeze jocul, poveștile și exemplele concrete pentru a facilita comunicarea și învățarea.

Copiii au nevoie să fie ascultați și încurajați să își exprime ideile și sentimentele fără teama de a fi criticați. În același timp, există și comportamente care trebuie evitate. Profesorii nu ar trebui să ridice tonul, să ironizeze copilul sau să îl compare cu alți colegi, deoarece aceste atitudini pot afecta stima de sine și dorința copilului de a comunica. De asemenea, folosirea pedepselor excesive sau ignorarea emoțiilor copilului poate crea blocaje emoționale și dificultăți de relaționare.

Din perspectiva părinților, comunicarea eficientă presupune acordarea de timp și atenție copilului.

Este important ca părinții să vorbească des cu preșcolarii, să îi întrebe cum se simt și să îi asculte cu răbdare. Încurajarea, afecțiunea și aprecierea contribuie la dezvoltarea unei relații bazate pe încredere și siguranță emoțională. Totodată, părinții trebuie să ofere exemple pozitive prin propriul comportament, deoarece copiii imită modul în care adulții comunică. Pe de altă parte, părinții nu ar trebui să își certe constant copilul, să îl amenințe sau să îi minimalizeze emoțiile prin expresii precum „nu mai plânge” sau „nu este nimic important”. Aceste reacții îl pot face pe copil să devină nesigur și să evite exprimarea sentimentelor.

De asemenea, timpul excesiv petrecut pe telefon sau lipsa implicării în activitățile copilului poate afecta relația dintre părinte și copil.

În concluzie, comunicarea cu preșcolarii trebuie să fie bazată pe respect, răbdare și înțelegere. Atât profesorii, cât și părinții au responsabilitatea de a crea un mediu sigur și pozitiv, în care copilul să se simtă ascultat, apreciat și încurajat să se exprime liber. **O comunicare corectă contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului și la formarea unei personalități echilibrate.**

Bibliografie:

- Vrășmaș, Ecaterina, *Educația timpurie*, Editura Aramis, București, 2014.
- Șchiopu, Ursula, Verza, Emil, *Psihologia vârstelor. Ciclurile vieții*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.

Educația prin exemplu: rolul adultului în formarea comportamentelor copilului

Prof. înv. preșcolar Caval Denisa

Copilăria este perioada în care se pun bazele viitorului adult. În acești primi ani de viață, copiii învață cu o rapiditate uimitoare, absorb informații, emoții și comportamente din tot ceea ce îi înconjoară. De multe ori, atunci când vorbim despre educație, ne gândim la reguli, explicații, activități și lecții planificate. Însă una dintre cele mai puternice forme de educație este, de fapt, cea care se transmite în tăcere: educația prin exemplu. Copiii nu învață doar din ceea ce li se spune, ci mai ales din ceea ce văd. Adultul devine pentru ei un model de comportament, un punct de referință și o sursă principală de învățare. Fie că este vorba despre părinți, educatori sau alte persoane apropiate, fiecare gest, reacție sau atitudine transmite un mesaj.

De multe ori, le spunem copiilor să spună „mulțumesc”, „te rog”, să fie politicoși, să împartă jucăriile sau să își controleze emoțiile. Însă, dacă în jurul lor observă adulți care ridică tonul, reacționează impulsiv sau comunică lipsit de respect, mesajul verbal își pierde din putere. Copiii tind să imite ceea ce observă, nu neapărat ceea ce aud.

Acest lucru se explică prin modul natural în care se dezvoltă copilul. În primii ani de viață, imitația reprezintă unul dintre principalele mecanisme de învățare. Copilul observă și reproduce expresii, tonuri, comportamente și reacții emoționale. Așa învață cum să relaționeze cu ceilalți, cum să răspundă în diverse situații și cum să își exprime propriile emoții.

De exemplu, un copil care vede un adult salutând cu respect, mulțumind sau oferind ajutor va considera aceste comportamente normale și le va integra firesc în propriul comportament. În schimb, dacă observă frecvent nervozitate, lipsă de răbdare sau agresivitate verbală, există șanse mari să reproducă aceleași reacții.

Acasă, copilul își formează primele repere despre relații, comunicare și comportament. Observă cum părinții vorbesc între ei, cum reacționează la stres, cum își exprimă bucuria sau nemulțumirea. Uneori, fără să ne dăm seama, oferim lecții valoroase chiar și în cele mai obișnuite momente ale zilei. Educația prin exemplu contribuie semnificativ și la dezvoltarea emoțională a copilului. Copiii învață cum să își exprime emoțiile observând cum fac acest lucru adulții. Dacă văd emoții exprimate sănătos, învață că este normal să fii trist, supărat sau frustrat, dar și că există modalități potrivite de a gestiona aceste stări.

În cele din urmă, educația prin exemplu ne amintește că influența adultului merge mult dincolo de cuvinte. Copiii nu au nevoie de adulți perfecți, ci de adulți autentici, conștienți de impactul lor și dispuși să crească alături de ei.

Bibliografie

Verza, E., & Verza, F. E. (2017). *Psihologia copilului*. Editura Trei, București.

Ministerul Educației Naționale (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.

Inteligența emoțională la preșcolari – primul pas spre echilibru și încredere

Prof. învă. preșcolar Gîrbea Ana

În primii ani de viață, copiii învață să vorbească, să descopere lumea și să relaționeze cu cei din jur. La fel de importantă ca dezvoltarea limbajului sau a gândirii este și dezvoltarea emoțională. Inteligența emoțională reprezintă capacitatea copilului de a-și recunoaște emoțiile, de a le exprima într-un mod potrivit și de a înțelege sentimentele celorlalți. La vârsta preșcolară, această abilitate se formează treptat, prin experiențe zilnice, joc și interacțiuni cu adulții și colegii.

Copiii mici trăiesc emoțiile foarte intens. Uneori sunt veseli și entuziasmați, alteori se supără repede sau devin anxioși în situații noi. De multe ori, ei nu știu încă să spună clar ce simt, iar reacțiile lor apar prin plâns, agitație sau retragere. Rolul adulților este esențial în această etapă. Atunci când educatoarea sau părintele îl ajută pe copil să numească emoția pe care o trăiește – „Ești trist”, „Te-ai supărat”, „Te bucuri că ai reușit” – copilul începe să își înțeleagă mai bine propriile stări.

Grădinița este unul dintre cele mai importante medii în care inteligența emoțională poate fi cultivată. În colectivitate, copiii învață să împartă jucării, să aștepte rândul, să colaboreze și să rezolve mici conflicte.

Prin jocurile de rol, povești, activități artistice sau discuții despre emoții, cei mici descoperă empatia și învață să îi respecte pe cei din jur. De exemplu, citirea unei povești poate deveni o ocazie excelentă pentru a discuta despre sentimentele personajelor și despre modul în care acestea reacționează în diferite situații.

Un copil care își dezvoltă inteligența emoțională va avea mai multă încredere în sine și va comunica mai ușor cu ceilalți. De asemenea, va reuși să gestioneze mai bine frustrările și schimbările care apar în viața de zi cu zi. Specialiștii consideră că succesul unui copil nu depinde doar de cunoștințele acumulate, ci și de capacitatea lui de a construi relații sănătoase și de a face față emoțiilor.

Este important ca adulții să ofere copiilor un mediu sigur și calm, în care emoțiile să fie acceptate și discutate deschis. Un copil care se simte ascultat și înțeles va învăța, la rândul lui, să îi înțeleagă pe ceilalți. Prin răbdare, afecțiune și exemple pozitive, putem contribui la formarea unor viitori adulți echilibrați, empatici și siguri pe ei.

Inteligența emoțională nu se dezvoltă peste noapte, ci pas cu pas, în fiecare zi. Fiecare îmbrățișare, fiecare încurajare și fiecare conversație sinceră reprezintă o cărămidă importantă în construirea echilibrului emoțional al copilului.

Colaborarea psiholog–părinte–educator – cheia dezvoltării armonioase a copilului

Prof. învă. preșcolar Manolache Denisa

În educația timpurie și școlară, colaborarea dintre psiholog, părinte și educator are un rol esențial în dezvoltarea echilibrată a copilului. Fiecare dintre acești factori contribuie, prin perspective și metode diferite, la formarea personalității, la dezvoltarea emoțională și la adaptarea socială a copilului. Atunci când există comunicare, respect și sprijin reciproc, copilul beneficiază de un mediu sigur și favorabil învățării.

Părintele este prima persoană care influențează dezvoltarea copilului. În familie se formează primele deprinderi, valori și comportamente. Educatorul continuă acest proces în mediul educațional, unde observă modul în care copilul interacționează cu ceilalți, participă la activități și își exprimă emoțiile. Psihologul are rolul de a identifica dificultățile emoționale, comportamentale sau de învățare și de a oferi sprijin atât copilului, cât și adulților implicați în educația acestuia.

O bună colaborare între cele trei părți presupune comunicare constantă și sinceră. Întâlnirile periodice, feedbackul oferit părinților și recomandările psihologului contribuie la identificarea rapidă a eventualelor probleme și la găsirea unor soluții eficiente. De exemplu, un copil timid sau agitat poate fi sprijinit mai ușor atunci când educatorul și părintele aplică aceleași strategii recomandate de specialist.

De asemenea, colaborarea eficientă ajută la prevenirea dificultăților emoționale și comportamentale. Copilul simte că adulții din jurul său îl susțin și îl înțeleg, ceea ce îi oferă încredere și siguranță. În plus, relația pozitivă dintre familie și instituția de învățământ creează un climat educațional bazat pe cooperare și respect.

În concluzie, parteneriatul dintre psiholog, părinte și educator reprezintă un element fundamental în dezvoltarea armonioasă a copilului. Comunicarea deschisă, implicarea activă și sprijinul reciproc contribuie la formarea unui copil echilibrat, încrezător și pregătit pentru integrarea socială și școlară.

Bibliografie

1. Cucuș, C. – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Golu, P. – *Psihologia copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2015.
3. Vărășmaș, E. – *Educația timpurie*, Editura Aramis, București, 2017.
4. Ministerul Educației – *Curriculum pentru educație timpurie*, 2019.

Magia naturii – joc, imaginație și descoperire în aer liber

Prof. înv. preșcolar Pantazi Cătălina

Copilăria este perioada marilor descoperiri, iar natura oferă cele mai frumoase și valoroase experiențe de învățare. Activitățile desfășurate în aer liber îi ajută pe copii să exploreze lumea într-un mod liber și creativ, să își dezvolte imaginația și să își exprime emoțiile prin joc și comunicare. În grădiniță, timpul petrecut afară nu reprezintă doar recreere, ci și o oportunitate importantă de dezvoltare personală și socială.

Printre activitățile preferate de cei mici se numără „Vânătoarea de comori din natură”, o activitate educativă care transformă curtea grădiniței sau parcul într-un adevărat tărâm al aventurii. Copiii pornesc cu entuziasm în căutarea unor elemente din natură – frunze colorate, pietricele interesante, flori sau crenguțe – descoperind cu bucurie frumusețea mediului înconjurător. Fiecare obiect găsit devine o sursă de inspirație pentru joc și creație.

Activitatea începe printr-o scurtă discuție despre natură și despre importanța protejării acesteia. Educatoarea le explică copiilor că vor participa la o aventură în echipe, unde vor trebui să observe cu atenție mediul din jur și să găsească diferite „comori” naturale. Cei mici învață astfel să fie atenți la detalii, să colaboreze și să comunice între ei pentru a rezolva sarcinile primite.

După ce toate materialele sunt colectate, activitatea continuă într-un mod creativ. Copiii folosesc frunzele, florile și crenguțele pentru a realiza personaje imaginare, tablouri sau mici construcții inspirate din povești. Unii creează fluturi din frunze, alții inventează căsuțe pentru spiriduși sau animale fantastice. Prin aceste jocuri creative, imaginația este stimulată în mod natural, iar fiecare copil are ocazia să își exprime ideile și emoțiile într-un mod original.

Pe parcursul activității sunt urmărite mai multe obiective educative importante. Copiii își dezvoltă spiritul de observație și capacitatea de explorare, învață să lucreze în echipă și să respecte reguli simple de colaborare. Totodată, activitatea contribuie la dezvoltarea limbajului, a creativității și a încrederii în sine. Prin contactul direct cu natura, cei mici învață să aprecieze frumusețea mediului și să adopte comportamente responsabile față de acesta.

Activitățile în aer liber aduc numeroase beneficii pentru dezvoltarea armonioasă a copilului preșcolar. Mișcarea, aerul curat și jocurile interactive contribuie la dezvoltarea motricității și la menținerea unei stări de bine. În același timp, copiii socializează mai ușor, își dezvoltă imaginația și își formează deprinderi importante pentru viața de zi cu zi.

Educația prin joc și explorare rămâne una dintre cele mai eficiente metode de învățare în perioada preșcolară. Atunci când copilul descoperă, creează și se joacă în natură, învățarea devine o experiență plină de bucurie și entuziasm. „Vânătoarea de comori din natură” demonstrează că cele mai simple activități pot avea un impact deosebit asupra dezvoltării copiilor și pot transforma fiecare zi într-o aventură educativă.

Bibliografie

Cucoș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.

Vrășmaș, Ecaterina – Educația timpurie a copilului, Editura Aramis, București, 2012.

Glava, Adina; Glava, Cătălin – Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002.

Curriculum pentru educație timpurie, Ministerul Educației, 2019.

JOCUL DIDACTIC -Metodă și mijloc de realizare a educației centrate pe copil

Prof. înv . preșcolar Băluță Alexandrina

Jocul este activitatea care dă specific copilăriei și care își găsește motivația și împlinirea în sine însuși. Spre deosebire de învățare, jocul nu ținteste în mod explicit obținerea de noi cunoștințe sau alte produse ale învățării iar în comparație cu munca nu are ca finalitate obținerea unor bunuri materiale.

Unul din mijloacele folosite în cadrul procesului de instruire și educare și a cărui eficiență a fost dovedită printr-o serie de studii sau cercetări de specialitate este jocul didactic. Jocul didactic este principala formă de activitate în grădiniță. Acesta transformă învățarea într-o experiență plăcută și captivantă, îmbinând obiectivele educaționale cu elementele de divertisment.

Jocul devine „didactic” atunci când prin modul de formulare al sarcinii de învățare copilul este adus în situația de a-și utiliza energiile și potențialul psiho-fizic pentru a-și optimiza parametrii comportamentali.

O caracteristică esențială a jocului didactic constă în crearea unor condiții favorabile pentru aplicarea multilaterală a cunoștințelor și pentru exersarea priceperilor și deprinderilor sub forma unor activități plăcute și atractive.

Jocul didactic devine metoda de instruire în cazul în care el capătă o organizare și se succede în ordinea implicată de logica cunoașterii și a învățării.

Orice joc didactic organizat la grupă trebuie să conțină următoarele elemente cheie:

- Scopul didactic: Ceea ce urmărește educatoarea să obțină (consolidarea cunoștințelor, verificarea lor sau formarea unor deprinderi).
- Sarcina didactică: Problema intelectuală pe care copilul trebuie să o rezolve pentru a atinge scopul.
- Regulile jocului: Acestea arată cum se desfășoară acțiunea și reglementează relațiile dintre copii.
- Elementele de joc: Partea atractivă care menține interesul (întrecerea, aplauzele, surpriza, mișcarea).

Pentru a fi eficient, un joc didactic parcurge următoarele etape de desfășurare:

- Captarea atenției:- Introducerea în joc a copiilor.
- Anunțarea titlului și a obiectivelor: Pezentarea pe înțelesul copiilor a ceea ce urmează să facă.
- Prezentarea materialului: Intuirea obiectelor sau jucăriilor folosite.
- Explicarea și demonstrarea regulilor: Clarificarea modului de lucru.
- Jocul de probă: O scurtă simulare pentru a verifica dacă toți copiii au înțeles.

Principale beneficii ale jocului didactic sunt:

- Dezvoltare cognitivă: Stimulează gândirea logică, memoria, atenția și spiritul de observație.
- Dezvoltarea limbajului: Îmbogățește vocabularul și corectează pronunția.
- Întegrare socială: Învăță copiii să colaboreze, să respecte reguli și să interacționeze în echipă.

Jocul didactic este o activitate dirijată, dar și o metodă didactică prin care se îmbină elementul instructiv-educativ cu acela distractiv.

Bibliografie:

1. Cerghit, I., (2006) – Metode de învățământ, Iași Editura Polirom;
2. Voiculescu, Elisabeta, (2003)- „Pedagogie preșcolară”,Ed. Aramis, București.
3. Ministerul Educației Naționale (2019). Curriculum pentru educația timpurie

De ce este importantă răbdarea?

Prof. înv. preșcolar Floroiu Mădălina

Răbdarea este una dintre cele mai importante calități pe care le putem forma încă din primii ani de viață. Într-o lume în care totul pare să se desfășoare rapid, iar copiii sunt obișnuiți să primească răspunsuri și recompense imediat, este esențial să îi învățăm valoarea așteptării și a perseverenței. Răbdarea nu înseamnă doar să aștepti, ci și să înțelegi că lucrurile frumoase și valoroase au nevoie de timp pentru a se construi.

Pentru copiii de grădiniță, răbdarea se manifestă în activitățile de zi cu zi. De exemplu, atunci când așteaptă să le vină rândul la un joc, când ascultă până la capăt o poveste sau când încearcă să rezolve un puzzle mai dificil. Aceste situații aparent simple îi ajută să își dezvolte autocontrolul și capacitatea de a-și gestiona emoțiile. Copilul învață că nu totul se obține instant și că uneori este nevoie de timp și efort.

Un alt beneficiu important al răbdării este dezvoltarea perseverenței. Copiii care sunt încurajați să continue o activitate chiar și atunci când întâmpină dificultăți devin mai încrezători în propriile forțe. De exemplu, construirea unui turn din cuburi, realizarea unui desen sau învățarea unui cântecel necesită concentrare și repetare. Atunci când nu renunță la prima încercare, copilul descoperă bucuria reușitei și înțelege că succesul vine adesea după mai multe încercări.

Răbdarea joacă un rol esențial și în relațiile cu cei din jur. Un copil răbdător știe să asculte, să îi respecte pe ceilalți și să aștepte fără să se supere. În colectivitate, aceste abilități contribuie la formarea unor relații armonioase și la rezolvarea conflictelor într-un mod calm. Copiii care învață să fie răbdători dezvoltă mai ușor empatie și toleranță.

Rolul adulților este foarte important în cultivarea acestei calități. Părinții și educatorii trebuie să fie exemple de calm și echilibru. Prin jocuri, activități creative și încurajarea finalizării sarcinilor începute, adulții îi pot ajuta pe copii să înțeleagă că așteptarea poate fi utilă și chiar plăcută. De asemenea, lauda și susținerea oferite atunci când copilul dă dovadă de răbdare îl motivează să repete acest comportament.

Jocuri și activități pentru exersarea răbdării acasă:

1. Puzzle-uri și jocuri de construcție

Puzzle-urile, jocurile cu piese de construit sau cuburile îi ajută pe copii să învețe să finalizeze o activitate pas cu pas. Copilul înțelege că rezultatul final apare doar prin concentrare și perseverență.

2. Jocul „Statuile”

Se pune muzică, iar copilul dansează liber. Când muzica se oprește, trebuie să rămână nemișcat ca o statuie câteva secunde. Acest joc dezvoltă autocontrolul și capacitatea de a aștepta.

3. Plantarea unei flori sau a unor semințe

Copiii pot planta fasole, grâu sau flori în ghiveci și pot urmări zilnic cum cresc. Este o modalitate excelentă de a înțelege că lucrurile frumoase necesită timp și grijă.

4. Colorat sau lucru manual

Activitățile precum coloratul în contur, decupatul sau lipitul dezvoltă atenția și răbdarea. Important este să nu grăbim copilul și să îl încurajăm să termine în ritmul lui.

5. Gătit împreună

Prepararea unor biscuiți sau a unei salate de fructe îi învață pe copii să urmeze pași, să aștepte coacerea sau răcirea preparatului și să se bucure apoi de rezultat.

Sfaturi pentru părinți:

- Oferiți exemplu personal: copiii învață imitând comportamentul adulților.
- Evitați să interveniți imediat când copilul întâmpină dificultăți; lăsați-l să încerce singur.
- Lăudați efortul, nu doar rezultatul: „Ai avut răbdare și ai terminat singur puzzle-ul!”
- Introduceți mici momente de așteptare în rutina zilnică, explicând calm de ce este necesar să așteptăm.
- Transformați așteptarea într-un joc sau într-o conversație plăcută.

Răbdarea se învață zi de zi, prin experiențe mici, repetate cu blândețe și consecvență.

În concluzie, răbdarea este mai mult decât simpla așteptare: este o abilitate care contribuie la dezvoltarea emoțională, socială și intelectuală a copilului. Cultivată încă din copilărie, ea îl pregătește pentru provocările viitoare și îl ajută să devină un adult echilibrat, perseverent și încrezător. Prin pași mici, dar constanți, răbdarea devine o adevărată resursă pentru întreaga viață.

Bibliografie:

1. Maria Montessori, *Mintea absorbantă a copilului*, Editura Vremea, București, 2018
2. Daniel Goleman, *Inteligența emoțională*, Editura Curtea Veche, București, 2008
3. Ministerul Educației, *Curriculum pentru educație timpurie*, București, 2019
4. UNICEF România, *Dezvoltarea socio-emoțională a copilului – resurse educaționale*, București, 2021.

Rolul mediului educațional în formarea autonomiei copilului preșcolar

Educatoare Stan Mihaela

Mediul educațional din grădiniță joacă un rol esențial în formarea autonomiei copilului preșcolar. Organizarea spațiului, accesibilitatea materialelor și atmosfera creată de educatoare influențează în mod direct comportamentele de independență și responsabilitate ale copiilor.

Pedagogia modernă acordă o atenție deosebită mediului de învățare, considerându-l „al treilea educator”, concept promovat de Maria Montessori. Potrivit acestei viziuni, spațiul trebuie să fie adaptat nevoilor copilului, să fie sigur, ordonat și stimulat, pentru a încuraja explorarea liberă și inițiativa personală.

Într-un mediu bine organizat, materialele sunt așezate la îndemâna copiilor, etichetate clar și grupate pe centre de interes: colțul de lectură, centrul de construcții, zona de arte plastice, jocul de rol etc. Această organizare permite copilului să aleagă singur activitatea dorită, să își gestioneze timpul și să își asume responsabilitatea pentru ordinea materialelor utilizate.

Autonomia se formează și prin rutinele zilnice: aranjarea jucăriilor, spălatul pe mâini, servirea mesei, îmbrăcarea. Aceste activități aparent simple contribuie la dezvoltarea încrederii în sine și a deprinderilor de viață independentă.

Relația educatoare–copil este, de asemenea, determinantă. O educatoare care încurajează inițiativa, oferă sprijin doar când este necesar și evită supraprotecția permite copilului să experimenteze, să greșească și să învețe din propriile experiențe.

Mediul educațional include și componenta emoțională. Un climat cald și securizant îi ajută pe copii să se exprime liber și să capete încredere. Afișarea lucrărilor copiilor în clasă le consolidează stima de sine și sentimentul de apartenență.

Prezența materialelor variate și atractive stimulează dorința de explorare și descoperire. Copiii devin curioși, pun întrebări și caută soluții, ceea ce contribuie la dezvoltarea gândirii independente.

Mediul exterior al grădiniței are, de asemenea, un rol important în formarea autonomiei. Activitățile desfășurate în aer liber le oferă copiilor libertatea de mișcare, posibilitatea de a explora natura și de a învăța prin experiențe directe.

Implicarea copiilor în amenajarea spațiului clasei, prin realizarea de decoruri sau aranjarea centrelor de interes, le dezvoltă sentimentul de responsabilitate și apartenență la grup.

Prin urmare, mediul educațional nu este doar un cadru fizic, ci un factor activ în dezvoltarea autonomiei, contribuind la formarea unei personalități echilibrate și responsabile.

Bibliografie:

Cucoș, C. (2014). Pedagogie. Editura Polirom.

Ministerul Educației (2019). Curriculum pentru educație timpurie.

Stan, L. (coord.) (2013). Pedagogia preșcolară. Editura Didactică și Pedagogică.

Importanța jocului didactic în dezvoltarea copilului preșcolar

Educatoare Chircălan Corina

Jocul reprezintă forma fundamentală de activitate a copilului preșcolar și principala modalitate prin care acesta explorează lumea, își dezvoltă capacitățile cognitive, sociale și emoționale și învață să relaționeze cu ceilalți. În grădiniță, jocul nu este doar o activitate recreativă, ci un instrument didactic esențial prin care educatoarea facilitează învățarea într-un mod natural și atractiv pentru copil.

Conform teoriei dezvoltării cognitive formulate de Jean Piaget, copilul învață prin acțiune directă asupra mediului, iar jocul este contextul ideal pentru această interacțiune. Prin manipularea obiectelor, imitarea situațiilor reale și experimentarea rolurilor sociale, copilul își construiește cunoștințele într-o manieră activă. Jocul simbolic, de exemplu, permite copilului să transpună realitatea în plan imaginar, dezvoltând gândirea abstractă și capacitatea de reprezentare.

De asemenea, perspectiva socio-culturală a lui Lev Vygotsky subliniază rolul jocului în dezvoltarea limbajului și a gândirii, evidențiind conceptul de „zonă a dezvoltării proxime”. În cadrul jocului, copiii colaborează, negociază reguli și își asumă roluri, ceea ce conduce la învățarea prin cooperare și la dezvoltarea competențelor sociale.

Jocul didactic, organizat intenționat de educatoare, urmărește obiective clare de învățare. Prin jocuri de clasificare, sortare, asociere sau construcție, copiii își dezvoltă atenția, memoria, gândirea logică și spiritul de observație. În același timp, jocurile de rol contribuie la dezvoltarea empatiei, a autocontrolului și a capacității de exprimare emoțională.

Un alt rol important al jocului didactic este acela de a facilita integrarea copiilor timizi sau retrași în activitățile de grup. Prin intermediul jocului, acești copii capătă curaj să comunice, să interacționeze și să participe activ, deoarece contextul ludic le oferă siguranță emoțională și încredere. De asemenea, jocul contribuie la dezvoltarea motricității fine și grosiere. Activitățile de construcție, modelaj, decupare sau manipulare a pieselor mici ajută la coordonarea mișcărilor și pregătesc copilul pentru activitățile de scriere din etapa școlară.

Jocul didactic oferă educatoarei posibilitatea de a realiza o evaluare continuă și discretă a progresului copiilor. Observând modul în care aceștia participă la joc, rezolvă sarcinile și interacționează cu ceilalți, educatoarea poate identifica nivelul de dezvoltare al fiecărui copil și poate adapta activitățile viitoare. Tot prin joc, copiii învață noțiuni legate de timp și spațiu, succesiunea evenimentelor și relațiile cauză–efect, aspecte esențiale pentru dezvoltarea gândirii logice. Un alt aspect important este caracterul motivant al jocului. Copilul participă cu plăcere la activități ludice, ceea ce determină o implicare activă și o învățare durabilă. Atmosfera relaxată din timpul jocului reduce anxietatea și stimulează creativitatea.

În concluzie, jocul didactic constituie nucleul procesului instructiv-educativ din grădiniță, fiind mijlocul prin care copilul învață, se dezvoltă armonios și se pregătește pentru activitățile școlare viitoare.

Bibliografie

Cucoș, C. (2014). Pedagogie. Editura Polirom.

Pedagogie preșcolară, MECT, Editura Didactică și Pedagogică.

Particularități psihocomportamentale ale copilului preșcolar cu ADHD

Psiholog școlar Drugă Mădălina

Tulburarea hiperkinetică cu deficit de atenție (ADHD) este încadrată în categoria tulburărilor de neurodezvoltare și se caracterizează prin prezența persistentă a inatenției, hiperactivității și impulsivității, manifestate la un nivel incompatibil cu particularitățile de dezvoltare psihică ale copilului. În perioada preșcolară, delimitarea simptomatologiei specifice prezintă un grad ridicat de dificultate, întrucât anumite manifestări comportamentale pot fi confundate cu particularitățile dezvoltării normale. Totuși, persistența, intensitatea și frecvența comportamentelor constituie indicatori relevanți în conturarea tabloului clinic.

Conform perspectivei dezvoltate de Barkley (2015), mecanismul central implicat în ADHD îl reprezintă deficitul de inhibiție comportamentală, care afectează funcțiile executive și autoreglarea conduitei. În perioada preșcolară, acest deficit se exprimă prin dificultăți de control al răspunsurilor motorii și comportamentale, dificultăți în inhibarea reacției imediate și reducerea toleranței la frustrare. Copilul manifestă tendința de a acționa imediat ce apare stimulul, fără anticiparea consecințelor comportamentale. La nivel cognitiv, sunt evidențiate perturbări ale atenției voluntare și ale persistenței în sarcină. După cum subliniază Mircea Miclea în lucrarea Psihologie cognitivă (1999), atenția voluntară presupune mecanisme de orientare și control al activității psihice care permit menținerea concentrării asupra sarcinii. În cazul copilului cu ADHD, aceste mecanisme sunt insuficient consolidate, ceea ce determină distractibilitate crescută, instabilitate atențională și dificultăți de organizare a activității.

Hiperactivitatea psihomotorie reprezintă o altă dimensiune definitivă a tulburării. Verza și Verza (2011), în *Tratat de psihopedagogie specială*, evidențiază faptul că instabilitatea psihomotorie a copilului cu ADHD interferează semnificativ cu procesul de integrare școlară și socială. În mediul preșcolar, copilul manifestă mobilitate excesivă, dificultăți în menținerea unei conduite motorii adecvate contextului și dificultăți în adaptarea la activități care solicită autocontrol și conformare la reguli.

Din punct de vedere relațional, impulsivitatea afectează capacitatea copilului de integrare în grupul de egali. Reacțiile rapide, intruzive și dificultățile de autoreglare comportamentală favorizează apariția conflictelor interpersonale și a dificultăților de cooperare. Golu (2006) evidențiază faptul că autoreglarea comportamentală reprezintă o componentă esențială a maturizării psihice, iar perturbarea acesteia influențează adaptarea copilului la cerințele sociale și instituționale.

Abordarea psihopedagogică a copilului cu ADHD presupune intervenție timpurie și organizarea unui mediu educațional structurat. Utilizarea rutinelor stabile, formularea clară a cerințelor și aplicarea consecventă a întăririlor pozitive contribuie la reducerea conduitelor dezadaptative și la dezvoltarea capacității de autocontrol.

Bibliografie

- Barkley, R. A. (2015). *Attention-Deficit Hyperactivity Disorder: A Handbook for Diagnosis and Treatment* (4th ed.). New York: Guilford Press.
- Golu, M. (2006). *Fundamentele psihologiei*. București: Editura Fundației România de Măine.
- Miclea, M. (1999). *Psihologie cognitivă*. Iași: Editura Polirom.
- Verza, E., & Verza, F. E. (2011). *Tratat de psihopedagogie specială*. București: Editura Universității din București.

Parteneriatul educațional dintre grădiniță și familie

Prof. învă. preșcolar Dobrescu Andreea

Educația copilului preșcolar se realizează prin colaborarea dintre familie și instituția de învățământ. Grădinița oferă cadrul educațional organizat, iar familia reprezintă primul mediu de dezvoltare al copilului. Comunicarea constantă dintre aceste două medii contribuie la formarea unor comportamente și deprinderi stabile. Parteneriatul educațional facilitează schimbul de informații și sprijină dezvoltarea armonioasă a copilului.

Familia influențează primele experiențe de învățare ale copilului. În primii ani de viață se formează limbajul, deprinderile sociale și modul de relaționare cu ceilalți. Studiile din domeniul educației timpurii arată că implicarea părinților în procesul educațional crește nivelul de adaptare al copilului la mediul școlar. Copiii ai căror părinți colaborează cu educatoarea manifestă un nivel mai ridicat de încredere și participă mai activ la activitățile din grădiniță.

Comunicarea dintre educatoare și părinți reprezintă baza parteneriatului educațional. Educatoarea oferă informații despre activitățile desfășurate în grupă, despre progresul copilului și despre comportamentul acestuia în colectiv. Părinții pot transmite informații despre interesele copilului, despre rutina zilnică sau despre dificultăți observate acasă. Acest schimb de informații permite adaptarea strategiilor educaționale la nevoile copilului.

Există mai multe modalități prin care se realizează colaborarea dintre grădiniță și familie. Ședințele cu părinții oferă ocazia de a discuta aspecte generale despre programul educațional și despre obiectivele activităților. Discuțiile individuale permit analizarea progresului fiecărui copil. În multe grădinițe se utilizează caiete de comunicare sau platforme digitale pentru transmiterea informațiilor către părinți.

Participarea părinților la activitățile educaționale consolidează relația dintre familie și grădiniță. Activitățile tematice, atelierelor creative sau serbările oferă ocazia implicării directe a părinților. De exemplu, în cadrul unei activități dedicate primăverii, părinții pot participa alături de copii la realizarea unor obiecte decorative. Copiii observă colaborarea dintre adulți și dezvoltă o atitudine pozitivă față de mediul educațional.

Parteneriatul educațional contribuie la dezvoltarea comportamentelor sociale. Copiii care primesc mesaje educaționale similare acasă și la grădiniță își formează mai ușor deprinderi stabile. De exemplu, regulile privind respectul, cooperarea sau responsabilitatea pot fi consolidate atunci când sunt aplicate atât în familie, cât și în mediul educațional. Această coerență sprijină procesul de învățare.

Un alt beneficiu al colaborării dintre familie și grădiniță este identificarea timpurie a dificultăților de dezvoltare. Educatoarea poate observa comportamente sau întârzieri în dezvoltarea limbajului, a atenției sau a motricității. Informarea părinților permite intervenția rapidă și, dacă este necesar, solicitarea sprijinului specialiștilor. Studiile din domeniul educației timpurii arată că intervenția timpurie crește șansele de recuperare și adaptare.

Parteneriatul educațional sprijină și dezvoltarea responsabilității parentale. Părinții devin mai implicați în procesul educațional și înțeleg mai bine nevoile copilului. Informarea despre metodele educaționale utilizate în grădiniță îi ajută să aplice strategii similare acasă. De exemplu, părinții pot continua activitățile de lectură sau jocurile educative începute în mediul educațional.

Rolul educatoarei este esențial în menținerea unei colaborări eficiente. Educatoarea trebuie să creeze un climat de respect și deschidere în relația cu părinții. Comunicarea clară și disponibilitatea pentru dialog contribuie la consolidarea încrederii.

Parteneriatul educațional dintre grădiniță și familie reprezintă un element important al educației timpurii. Comunicarea constantă, implicarea părinților și colaborarea în procesul educațional susțin dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a copilului preșcolar.

Bibliografie

- Bocoș, M. (2013). *Didactica învățământului preșcolar*. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.
- Dumitru, I. (2017). *Pedagogie preșcolară*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educația timpurie*. București.

Cum îi motivăm pe cei mici să vină cu bucurie la grădiniță?

Prof. înv. preșcolar Mitu Amelia

Grădinița este primul pas important în viața educațională a copilului, un loc unde cei mici învață să socializeze, să descopere lumea și să-și dezvolte primele abilități esențiale. Totuși, pentru unii copii, despărțirea de părinți dimineața poate fi dificilă, iar mersul la grădiniță nu este întotdeauna întâmpinat cu entuziasm. Rolul adulților – părinți și educatori – este esențial în construirea unei atitudini pozitive față de această experiență.

În primul rând, motivația copiilor începe acasă. Felul în care părinții vorbesc despre grădiniță influențează direct percepția celor mici. Dacă grădinița este prezentată ca un loc plin de jocuri, prieteni și activități interesante, copilul va asocia această experiență cu bucuria. În schimb, mesajele negative sau amenințările legate de grădiniță pot crea anxietate și respingere. Este important ca părinții să transmită încredere și entuziasm.

O altă strategie eficientă este crearea unei rutine stabile de dimineață. Copiii se simt mai în siguranță atunci când știu la ce să se aștepte. Trezirea la aceeași oră, un mic dejun liniștit și pregătirea ghiozdanului împreună pot transforma începutul zilei într-un moment plăcut. De asemenea, un ritual de despărțire scurt, dar afectuos – o îmbrățișare, un „te aștept cu drag după grădiniță” îi ajută pe cei mici să gestioneze mai ușor separarea.

La fel de important este rolul educatoarei. Un cadru didactic cald, empatic și atent la nevoile copiilor poate transforma grădinița într-un loc în care aceștia se simt iubiți și acceptați.

Activitățile variate, jocurile interactive și încurajarea fiecărui copil contribuie la dezvoltarea încrederii în sine și la dorința de a reveni zilnic. Copiii vin cu plăcere acolo unde se simt văzuți și apreciați.

Un alt element motivant îl reprezintă prietenii. La această vârstă, relațiile de joacă sunt foarte importante. Atunci când copilul își face prieteni, grădinița devine un spațiu al apartenenței. Jocurile de grup, activitățile în echipă și proiectele comune îi ajută pe cei mici să socializeze și să aștepte cu nerăbdare revederea colegilor.

Nu în ultimul rând, recompensa emoțională este mai valoroasă decât orice recompensă materială. Laudele sincere, încurajările și recunoașterea progresului îi motivează pe copii să fie mai implicați. Un simplu „Sunt mândru de tine!” spus de părinte sau educatoare poate avea un impact puternic asupra încrederii copilului.

În concluzie, motivația copiilor de a merge la grădiniță se construiește printr-o colaborare strânsă între familie și cadrele didactice. Prin răbdare, comunicare pozitivă și un mediu cald și sigur, grădinița poate deveni pentru cei mici nu doar un loc de învățare, ci o adevărată aventură zilnică plină de bucurie, descoperiri și prietenii.

Dramatizarea – metodă activă de învățare în grădiniță

Prof. învă. preșcolar Stoica Simona

Dramatizarea reprezintă una dintre cele mai atractive și eficiente metode educative utilizate în învățământul preșcolar. Prin intermediul jocului de rol, al poveștilor și al interpretării personajelor, copilul își dezvoltă limbajul, creativitatea și capacitatea de relaționare. Potrivit pedagogului Maria Montessori, activitățile bazate pe libertatea de exprimare și joc contribuie la formarea armonioasă a personalității copilului. De asemenea, psihologul Lev Vygotski considera că jocul dramatic stimulează dezvoltarea gândirii și a imaginației, având un rol esențial în învățare.

În grădiniță, dramatizarea îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine emoțiile și comportamentele celor din jur. Atunci când interpretează diferite personaje, preșcolarii învață să coopereze, să comunice și să respecte reguli. Totodată, ei își dezvoltă încrederea în sine și capacitatea de exprimare verbală și nonverbală. Prin repetarea replicilor și a scenelor, copilul își îmbogățește vocabularul și își exersează memoria. Un exemplu potrivit de dramatizare la grupa preșcolară este povestea Ridichea uriașă. În cadrul acestei activități, copiii interpretează personajele principale: bunicul, bunica, nepoțica, cățelul, pisica și șoricelul. Prin colaborarea dintre personaje, cei mici înțeleg importanța muncii în echipă și a ajutorului reciproc.

De asemenea, dramatizarea poveștii dezvoltă atenția, coordonarea mișcărilor și exprimarea emoțiilor prin gesturi și mimică. Copiii participă cu entuziasm deoarece povestea este simplă, amuzantă și ușor de memorat.

Un alt rol important al dramatizării este stimularea creativității. Copiii au posibilitatea să inventeze dialoguri, să improvizeze și să găsească soluții pentru diferite situații. Activitatea devine astfel o modalitate plăcută de învățare, deoarece preșcolarii participă activ și cu interes. În plus, dramatizarea contribuie la educarea sensibilității artistice și la dezvoltarea gustului pentru literatură și teatru.

În concluzie, dramatizarea ocupă un loc important în educația preșcolarilor, deoarece contribuie la dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială a copilului. Prin joc și interpretare, copilul învață mai ușor, comunică mai bine și își formează deprinderi esențiale pentru integrarea în societate.

Bibliografie

- Maria Montessori, *Descoperirea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- Lev Vygotski, *Imaginație și creativitate la vârsta copilăriei*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- Ridichea uriașă, în colecțiile de povești pentru preșcolari, Editura Ion Creangă.

Importanța dezvoltării abilităților socio-emoționale în educația preșcolară

Prof. înv. preșcolar Burduja Petruța

În cadrul educației preșcolare din România, scopul principal este de a pune bazele dezvoltării armonioase a copiilor, prin stimularea atât a abilităților cognitive, cât și a celor socio-emoționale. Potrivit programei naționale în vigoare și a metodologiilor specifice învățământului preșcolar, formarea acestor abilități joacă un rol esențial în formarea unei personalități echilibrate și a unei relații sănătoase cu cei din jur.

Ce sunt abilitățile socio-emoționale? Abilitățile socio-emoționale sunt un ansamblu de capacități care permit copiilor să înțeleagă și să gestioneze propriile emoții, să stabilească relații pozitive cu ceilalți, să ia decizii responsabile și să facă față provocărilor vieții. Acestea se dezvoltă treptat, începând cu vârste fragede, și sunt fundamentale pentru succesul în viața de zi cu zi, atât în plan personal, cât și profesional.

Programul național și metodologia învățământului preșcolar – În cadrul educației preșcolare, programa națională subliniază importanța unei educații integrale, care include nu doar învățarea cunoștințelor de bază (matematică, limba română, științe), ci și formarea competențelor socio-emoționale. Acestea sunt prevăzute ca obiective specifice în cadrul domeniilor de învățare stabilite de Ministerul Educației. Astfel, învățământul preșcolar nu se limitează doar la transmiterea unor informații academice, ci se axează pe dezvoltarea integrală a copilului, încurajându-l să învețe prin joc și activități interactive.

Printre obiectivele specifice menționate în programa pentru educația preșcolară se numără:

- Dezvoltarea abilității de autocunoaștere: Copilul trebuie să învețe să recunoască și să numească emoțiile, să înțeleagă ce înseamnă empatia și să își exprime sentimentele într-un mod adecvat vârstei.
- Înțelegerea și respectarea regulilor sociale: În cadrul grădiniței, copiii sunt învățați cum să interacționeze cu ceilalți, cum să împărtășească, să colaboreze și să soluționeze conflictele într-un mod pașnic.
- Gestionarea emoțiilor: Educatorii sunt încurajați să ajute copiii să identifice emoțiile negative și să le exprime într-un mod constructiv, evitând izbucnirile emoționale necontrolate.

Rolul educatorilor în dezvoltarea acestor abilități – Educatorii joacă un rol cheie în dezvoltarea abilităților socio-emoționale ale copiilor. În cadrul activităților educaționale, aceștia trebuie să fie modele pentru comportamentele dorite și să creeze un mediu sigur și stimulat, în care fiecare copil să se simtă valorizat și încurajat să își exprime gândurile și sentimentele. Activitățile ce încurajează jocul de rol, poveștile, cântecele și exercițiile de grup sunt doar câteva dintre metodele prin care educatorii pot sprijini dezvoltarea acestor competențe.

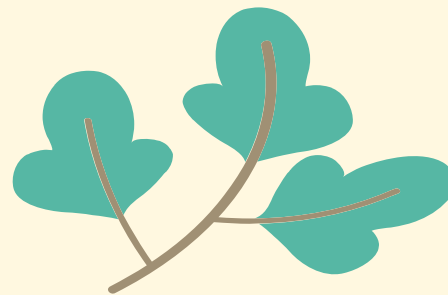
De asemenea, prin încurajarea copiilor să participe activ în grupuri și să rezolve probleme comune, educatorii contribuie la consolidarea abilităților de colaborare și comunicare, esențiale pentru succesul în viața socială.

Beneficiile dezvoltării abilităților socio-emoționale – Studiile demonstrează că, prin dezvoltarea acestor abilități încă din primii ani de viață, copiii au șanse mult mai mari de a deveni adulți echilibrați, capabili să își gestioneze relațiile interpersonale și să ia decizii raționale în momente de criză. Mai mult decât atât, copiii care învață să își controleze emoțiile și să relaționeze sănătos cu cei din jur sunt mai puțin predispuși la comportamente agresive și pot performa mai bine în învățătura formală, având o capacitate mai mare de concentrare și de rezolvare a problemelor.

Educația preșcolară reprezintă o piatră de temelie în formarea unui individ complet. Abilitățile socio-emoționale, deși adesea mai puțin vizibile decât cunoștințele academice, sunt esențiale pentru succesul unui copil atât în viața personală, cât și în cea profesională. Astfel, atât educatorii, cât și părinții trebuie să sprijine această dezvoltare încă din primii ani, oferind copiilor un mediu în care să se simtă iubiți, susținuți și încurajați să învețe prin experiențe pozitive și constructiv.

Prin integrarea abilităților socio-emoționale în activitățile de zi cu zi, educația preșcolară devine un proces complet, menit să ajute copiii să devină persoane responsabile, empatici și capabili să construiască relații sănătoase pe termen lung.

CUPRINS NIVEL PRIMAR

1. Prof. înv. primar Alexandru Oana

Cum îi ajut pe elevi să își gestioneze emoțiile în situații școlare dificile

2. Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Generația Alpha și provocările gândirii logice în ciclul primar: strategii didactice pentru captarea atenției la clasele mici

3. Prof. înv. primar Bănică Daniela

Diversitate în sala de clasă strategii de incluziune pentru clasa a II-a

4. Prof. înv. primar Pascale Corina

Elevii din ciclul primar și tehnologia – un pas spre învățarea modernă

5. Prof. înv. primar Cioplea Roxana

Starea de bine a profesorului – provocări și soluții în învățământ

6. Prof. înv. primar Crețu Cătălina

Importanța evaluării finale la clasa pregătitoare

7. Prof. înv. primar Cuțar Cătălina

Cum îi susținem pe elevi pentru Evaluarea Națională

CUPRINS NIVEL PRIMAR

8. Prof. înv. primar Dobrescu Oana Silvia

Colaborarea cu părinții – parteneriat educațional în ciclul primar

9. Prof. engleză Florea Ruxandra

Green Week in Primary Schools: Practical Approaches for a Greener Future

10. Prof. înv. primar Jianu Corina

Importanța activităților în echipă pentru elevii de clasa a III-a

11. Prof. înv. primar Massier Alina

Elevul la finalul clasei pregătitoare

12. Prof. înv. primar Miu Amelia

Educația incluzivă în școala contemporană

13. Prof. înv. primar Olaru Andreea

Idei de învățare mai eficientă

14. Prof. înv. primar Papuc Bianca

Povestea în context educațional: reflecții asupra valorificării sale didactice în ciclul primar

15. Prof. înv. primar Prodan Adriana

EDUCAȚIA FINANCIARĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

CUPRINS NIVEL PRIMAR

16. Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Sisteme de învățare adaptive bazate pe IA pentru personalizarea parcursului educațional

17. Prof. înv. primar Radu Ellery

Educația digitalizată – efecte pozitive și negative

18. Prof. înv. primar Radu Mirela

Jocul de rol

19. Prof. în. primar Mădălina Cristea

Dictarea. Rolul dictării.

20. Prof. engleză Mara Barbatei

Tense Situation: How learning grammar at an early age helps with the acquisition of a foreign language

Cum îi ajut pe elevi Să își gestioneze emoțiile în situații școlare dificile

Prof. învă. primar Alexandru Oana

Gestionarea emoțiilor în mediul școlar reprezintă o componentă esențială a dezvoltării armonioase a elevilor, deoarece școala nu este doar un spațiu al acumulării de cunoștințe, ci și un loc în care copiii învață să își înțeleagă și să își controleze trăirile. Situațiile dificile, precum teama de evaluări, conflictele cu colegii, greșelile, eșecurile sau presiunea performanței, pot genera anxietate, frustrare sau nesiguranță. Rolul cadrului didactic este deosebit de important în sprijinirea elevilor pentru a-și dezvolta echilibrul emoțional și capacitatea de adaptare.

În activitatea mea didactică, consider că primul pas în gestionarea emoțiilor este crearea unui climat sigur, bazat pe încredere, respect și acceptare. Elevii trebuie să simtă că pot exprima ceea ce simt fără teama de a fi judecați sau criticați. De aceea, încurajez comunicarea deschisă și le ofer ocazia să vorbească despre emoțiile lor, folosind discuții de grup, jocuri de rol sau activități de reflecție. Atunci când un copil își recunoaște emoțiile și le numește corect, el face deja un pas important spre controlul acestora.

Un alt aspect important este modelarea comportamentului emoțional. Elevii observă constant reacțiile adulților, iar profesorul devine un exemplu în gestionarea situațiilor tensionate. Prin calm, răbdare și reacții echilibrate, cadrul didactic transmite elevilor că dificultățile pot fi depășite fără panică sau agresivitate. În momentele de stres, îi învăț tehnici simple de autoreglare, precum respirația profundă, numărarea până la zece, pauzele scurte sau exprimarea sentimentelor prin cuvinte.

În cazul evaluărilor sau al situațiilor percepute ca fiind dificile, îi ajut să își schimbe perspectiva asupra greșelii. Promovez ideea că greșeala nu este un eșec, ci o oportunitate de învățare. Atunci când elevii înțeleg că este normal să greșească și că progresul vine prin exercițiu, nivelul de anxietate scade considerabil. Încurajările constante și aprecierea efortului, nu doar a rezultatului, contribuie la dezvoltarea încrederii în sine.

De asemenea, colaborarea cu familia are un rol important. O comunicare eficientă între profesor și părinți poate asigura continuitate în sprijinul emoțional oferit copilului. Atunci când elevul primește mesaje pozitive și susținere atât acasă, cât și la școală, el dezvoltă mai ușor mecanisme sănătoase de gestionare a emoțiilor. Activitățile de cooperare, proiectele de grup și jocurile educative contribuie și ele la dezvoltarea empatiei și a relațiilor pozitive între colegi. Prin acestea, elevii învață să își exprime opiniile, să rezolve conflicte și să gestioneze frustrările într-un mod constructiv.

În concluzie, sprijinirea elevilor în gestionarea emoțiilor în situații școlare dificile presupune răbdare, consecvență și implicare. Profesorul are misiunea de a forma nu doar competențe academice, ci și abilități emoționale esențiale pentru viață. Prin susținere, înțelegere și strategii potrivite, elevii pot deveni mai încrezători, mai echilibrați și mai pregătiți să facă față provocărilor școlare și personale.

Generația Alpha și provocările gândirii logice în ciclul primar: strategii didactice pentru captarea atenției la clasele mici

Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Generația Alpha reprezintă prima generație formată integral într-un mediu profund digitalizat, caracterizat prin acces rapid la informație, stimulare vizuală permanentă și interacțiune continuă cu tehnologia. Studiile recente evidențiază faptul că acești copii dezvoltă rapid competențe digitale și reacții intuitive la stimuli vizuali, însă întâmpină dificultăți în procesele de concentrare susținută, în organizarea logică a informației și în trecerea de la concret la abstract. Expunerea excesivă la conținut fragmentat și la stimuli multipli reduce capacitatea de analiză profundă și afectează răbdarea cognitivă necesară învățării școlare tradiționale.

În contextul învățământului primar, dificultățile de abstractizare devin vizibile mai ales în cadrul disciplinelor fundamentale, precum matematica și limba română. **Elevii din clasa I** înțeleg mai ușor conținuturile atunci când acestea sunt asociate experiențelor concrete, jocului și exemplilor vizuale. În matematică, simpla prezentare simbolică a numerelor sau a operațiilor nu mai este suficientă pentru menținerea atenției și pentru formarea gândirii logice. Copiii au nevoie să manipuleze obiecte, să observe relații directe și să descopere sensul noțiunilor prin experiențe practice. La limba română, dificultățile apar în formularea coerentă a ideilor, în receptarea textelor mai lungi și în exprimarea abstractă a emoțiilor sau opiniilor personale. Aceste manifestări confirmă schimbarea stilului cognitiv al noilor generații și necesitatea adaptării strategiilor didactice la particularitățile lor psihologice.

Pentru captarea atenției elevilor în cadrul orelor de matematică, profesorul trebuie să transforme actul didactic într-o experiență activă și interactivă. Introducerea jocurilor didactice, a poveștilor matematice și a sarcinilor bazate pe explorare contribuie la dezvoltarea motivației intrinseci și a raționamentului logic. Elevii răspund favorabil activităților care presupun competiție moderată, provocări scurte și recompense simbolice imediate. În locul exercițiilor repetitive, sunt eficiente situațiile-problemă inspirate din viața cotidiană, utilizarea materialelor concrete, a imaginilor dinamice și a metodelor vizuale. Gândirea logică se dezvoltă gradual atunci când copilul este încurajat să explice verbal pașii rezolvării și să descopere singur relațiile dintre elemente. Astfel, matematica devine un spațiu al descoperirii și nu doar al memorării mecanice.

În cadrul orelor de limba română, atenția elevilor poate fi stimulată prin metode care valorifică nevoia generației Alpha de interactivitate și exprimare personală. Textele scurte, dialogate și apropiate de universul copilului produc un nivel mai ridicat de implicare emoțională. **Povestirea dramatizată, lectura expresivă, jocul de rol și asocierea imaginilor** cu secvențele narative facilitează înțelegerea mesajului și dezvoltarea vocabularului. În același timp, activitățile care presupun colaborare și comunicare contribuie la dezvoltarea capacității de argumentare și la organizarea logică a discursului. Elevii trebuie încurajați să formuleze întrebări, să compare situații și să exprime opinii personale, deoarece gândirea critică și abstractizarea se formează prin dialog și reflecție ghidată, nu exclusiv prin reproducerea informațiilor.

Un aspect esențial în lucrul cu **generația Alpha** îl reprezintă ritmul lecției și alternarea tipurilor de activități. Capacitatea redusă de concentrare impune secvențe de lucru scurte, dinamice și variate. Profesorul devine un facilitator al învățării, iar eficiența actului didactic depinde de capacitatea acestuia de a crea contexte educaționale atractive și relevante pentru copil

Integrarea moderată a tehnologiei, folosirea suporturilor vizuale și valorificarea elementelor ludice nu trebuie privite ca simplă adaptare la preferințele elevilor, ci ca modalități pedagogice necesare pentru stimularea atenției și a proceselor cognitive. Educația contemporană trebuie să răspundă schimbărilor sociale și cognitive ale noilor generații fără a renunța la rigoarea formării intelectuale.

Generația Alpha solicită o redefinire a practicilor didactice din învățământul primar. Dificultățile de trecere de la concret la abstract și slaba dezvoltare a gândirii logice nu reprezintă doar efecte ale tehnologiei, ci și consecințe ale unui mediu cognitiv dominat de rapiditate și fragmentare informațională. Profesorul are rolul de a reconstrui echilibrul dintre stimulare și reflecție, dintre joc și rigoare intelectuală. În clasele mici, succesul educațional depinde de capacitatea cadrului didactic de a transforma lecția într-un spațiu al explorării, al dialogului și al învățării active, adaptat nevoilor reale ale copilului contemporan.

Bibliografie:

1. Ilie, Ana-Simona; Buda, Paula-Maria, *Adaptarea învățământului primar la specificul elevilor din generația Alpha*, Presa Universitară Clujeană, 2025
2. Pânișoară, Ion-Ovidiu; Manolescu, Marin, *Pedagogia învățământului primar și preșcolar*, Editura Polirom, Iași, 2019

Diversitate în sala de clasă strategii de incluziune pentru clasa a II-a

Prof. învă. primar Bănică Daniela

Diversitatea este o caracteristică esențială a oricărei comunități educaționale și o realitate inevitabilă în majoritatea claselor. În contextul învățământului primar, mai ales în clasa a II-a, este fundamental ca educația să reflecte și să celebreze diversitatea copiilor, fie că este vorba despre diferențele culturale, lingvistice, sociale sau legate de abilități. În această etapă a dezvoltării copiilor, abordările incluzive nu doar că sprijină dezvoltarea armonioasă a fiecărui elev, dar contribuie și la crearea unui mediu educațional în care toți copiii se simt acceptați, respectați și încurajați să participe activ la procesul învățării.

Unul dintre obiectivele fundamentale ale unui învățător care lucrează cu elevi de clasa a II-a este promovarea unui climat de învățare în care diversitatea nu este doar tolerată, ci și apreciată. Aceasta presupune, în primul rând, înțelegerea și respectarea diferențelor individuale, precum și adaptarea stilurilor de predare la nevoile specifice ale fiecărui copil. Diversitatea nu se limitează doar la aspecte vizibile, cum ar fi naționalitatea sau etnia, ci include și diferențele legate de ritmul de învățare, interesele sau nevoile educaționale speciale. În acest context, strategiile de incluziune sunt esențiale pentru crearea unui mediu în care fiecare elev poate învăța în mod eficient și poate contribui la viața clasei. Un prim pas în acest sens este adaptarea materialelor educaționale. Atunci când un învățător utilizează o varietate de resurse, de la cărți ilustrate și jocuri educaționale la tehnologie și metode interactive, elevii sunt mai bine pregătiți să înțeleagă și să aplice concepte noi.

În plus, utilizarea materialelor vizuale, sonore sau kinestezice poate sprijini elevii cu stiluri de învățare diferite și poate ajuta la integrarea acestora într-un grup divers.

Un alt aspect al incluziunii în educație este recunoașterea și sprijinirea elevilor cu nevoi educaționale speciale. În această perioadă de dezvoltare, este esențial ca învățătorii să identifice și să adapteze activitățile de învățare pentru a sprijini acești elevi, fără a-i izola sau a le pune etichete. De exemplu, pentru copiii care au dificultăți în citire sau în scriere, pot fi folosite tehnici de predare multisenzorială care combină cititul cu activități vizuale sau auditive. De asemenea, poate fi utilă organizarea activităților de învățare în grupuri mici, unde elevii pot beneficia de o atenție mai individualizată și pot învăța unul de la altul.

Promovarea incluziunii implică, de asemenea, cultivarea unor relații de respect și colaborare între elevi. Într-o clasă diversă, este esențial să se încurajeze interacțiunea și sprijinul reciproc între colegi.

Activitățile de grup, proiectele comune sau discuțiile de grup sunt modalități excelente prin care elevii pot învăța să aprecieze diferențele și să înțeleagă importanța cooperării. De exemplu, activitățile de „împărțire a unui rol” într-un proiect (unde fiecare elev are o sarcină diferită, dar importantă pentru succesul grupului) pot contribui la dezvoltarea sentimentului de apartenență și responsabilitate.

Mai mult, învățătorii pot implementa activități care să le ofere elevilor oportunitatea de a învăța despre diverse culturi, tradiții și perspective.

Mai mult, învățătorii pot implementa activități care să le ofere elevilor oportunitatea de a învăța despre diverse culturi, tradiții și perspective. De exemplu, prin utilizarea cărților care reflectă diversitatea culturală sau prin organizarea unor evenimente în care elevii sunt încurajați să prezinte obiceiuri sau povești din familiile lor, învățătorii pot contribui la construirea unei atmosfere de respect și apreciere a diversității. În acest fel, elevii pot înțelege că, indiferent de diferențele lor, toți au o valoare unică și importantă de adus în comunitatea clasei.

Un alt aspect esențial al strategiilor de incluziune în clasa a II-a este adaptarea ritmului de învățare. Copiii dintr-o clasă sunt diferiți nu doar în ceea ce privește interesele și personalitățile, ci și în ritmul în care asimilează cunoștințele.

Uneori, unii elevi pot învăța mai repede decât alții, iar în aceste cazuri este important ca învățătorii să creeze provocări suplimentare pentru cei care au nevoie de mai mult. În același timp, pentru elevii care învață mai încet, activitățile trebuie să fie mai lente și mai detaliate, iar sprijinul suplimentar poate veni printr-o abordare individualizată, fie prin explicații suplimentare, fie prin încurajarea unor sesiuni de revizuire.

Un alt instrument esențial în promovarea incluziunii este stabilirea unui sistem clar de reguli și a unui comportament acceptabil în clasă. Acestea trebuie să fie prezentate într-un mod care să reflecte respectul față de ceilalți, cooperarea și ajutorul reciproc. În plus, învățătorii pot utiliza tehnici de învățare socio-emoțională, prin care elevii învață cum să gestioneze conflictele, cum să exprime emoțiile într-un mod sănătos și cum să se ajute unii pe alții.

De exemplu, activitățile de „împărtășire a sentimentelor” sau „împărțirea succeselor” pot contribui la crearea unui mediu de învățare în care elevii se simt liberi să își exprime gândurile și sentimentele, contribuind astfel la dezvoltarea unei clase incluzive și empaticе.

Abordarea diversității în sala de clasă este un proces continuu, care necesită dedicare și flexibilitate din partea educatorilor. Prin crearea unui mediu în care toți elevii se simt valorizați, indiferent de diferențele lor, învățătorii nu doar că susțin dezvoltarea intelectuală, dar contribuie și la formarea unor cetățeni respectuoși, colaborativi și responsabili. În acest fel, diversitatea devine nu doar un element de învățare, ci și o oportunitate de a învăța lecții importante despre comunitate, respect și solidaritate.

Elevii din ciclul primar și tehnologia – un pas spre învățarea modernă

Prof. înv. primar Pascale Corina

Trăim într-o lume în care tehnologia este prezentă aproape în fiecare aspect al vieții cotidiene, iar elevii din ciclul primar cresc într-un mediu digital încă de la cele mai fragede vârste. Telefoanele inteligente, tabletele, calculatoarele și internetul nu mai reprezintă simple mijloace de divertisment, ci au devenit instrumente importante în procesul de învățare. În școala primară, tehnologia poate avea un rol esențial în sprijinirea dezvoltării elevilor, dacă este utilizată corect, echilibrat și adaptat vârstei.

Pentru elevii mici, tehnologia este atractivă și ușor de acceptat. Lecțiile care includ materiale digitale, prezentări interactive sau jocuri educative captează atenția copiilor și îi motivează să participe activ. Prin intermediul aplicațiilor educaționale, elevii pot exersa cititul, scrisul, matematica sau cunoștințele despre mediul înconjurător într-un mod plăcut și accesibil. Învățarea devine astfel o experiență dinamică, care îmbină jocul cu formarea competențelor de bază.

Un alt beneficiu important al utilizării tehnologiei în ciclul primar este posibilitatea de a adapta învățarea la ritmul fiecărui elev. Unele aplicații și platforme educaționale oferă exerciții diferențiate, feedback imediat și posibilitatea de a relua sarcinile ori de câte ori este nevoie. Astfel, elevii capătă mai multă încredere în propriile capacități și sunt încurajați să progreseze fără teama de a greși.

Tehnologia contribuie și la dezvoltarea creativității copiilor. Elevii pot realiza desene digitale, prezentări simple, povești ilustrate sau proiecte multimedia care îi ajută să își exprime ideile într-un mod original. Aceste activități stimulează imaginația și gândirea creativă, oferindu-le copiilor ocazia de a învăța prin descoperire și explorare. În același timp, lucrul în echipă pe proiecte digitale dezvoltă abilități de colaborare și comunicare.

Cu toate avantajele sale, utilizarea tehnologiei în ciclul primar trebuie realizată cu măsură. Elevii au nevoie de echilibru între activitățile digitale și cele tradiționale, precum cititul din cărți, jocul liber, desenul sau activitățile în aer liber. Timpul petrecut în fața ecranelor trebuie atent gestionat, astfel încât să nu afecteze atenția, sănătatea sau relațiile sociale ale copiilor.

Un aspect esențial îl reprezintă educația pentru utilizarea responsabilă a tehnologiei. Încă din ciclul primar, elevii trebuie învățați regulile de bază ale comportamentului online: protejarea datelor personale, respectul față de ceilalți, folosirea unui limbaj adecvat și evitarea conținuturilor nepotrivite. Profesorii și părinții au un rol important în ghidarea copiilor, oferindu-le exemple pozitive și stabilind limite clare.

De asemenea, tehnologia nu trebuie să înlocuiască relația directă dintre elev și cadrul didactic. Profesorul rămâne principalul ghid în procesul de învățare, iar tehnologia este un instrument care sprijină și completează activitățile de la clasă. Prin îmbinarea metodelor tradiționale cu cele moderne, se poate crea un mediu educațional echilibrat, adaptat nevoilor elevilor din ciclul primar.

În concluzie, tehnologia poate fi un sprijin valoros în educația elevilor din ciclul primar, contribuind la învățare, creativitate și dezvoltarea competențelor digitale. Folosită responsabil și integrată armonios în activitățile școlare, aceasta îi ajută pe copii să se pregătească pentru viitor, păstrând în același timp bucuria de a învăța și de a descoperi lumea pas cu pas.

Starea de bine a profesorului – provocări și soluții în învățământ

Prof. înv. primar Cioplea Roxana

Starea de bine a profesorului reprezintă un factor esențial pentru calitatea actului educațional și pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor. În ultimii ani, cadrele didactice se confruntă cu numeroase dificultăți care afectează atât performanța profesională, cât și echilibrul emoțional. Stresul, oboseala, volumul mare de muncă, lipsa disciplinei în clasă, relațiile dificile cu părinții și birocrăția excesivă sunt doar câteva dintre problemele întâlnite frecvent în sistemul educațional. Studiile realizate în România arată că mulți profesori resimt presiune constantă și un nivel ridicat de epuizare psihică. Conform studiului național „Starea de bine a profesorului” (2021), peste 80% dintre profesorii chestionați au afirmat că munca lor nu are un efect pozitiv asupra stării lor de bine și asupra sănătății mintale.

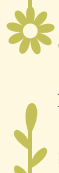
Una dintre cele mai mari probleme ale profesorilor este suprasolicitarea profesională. Pe lângă activitatea de predare, profesorii trebuie să întocmească numeroase documente: planificări, rapoarte, proiecte didactice, fișe de evaluare și alte acte administrative. Astfel, timpul destinat pregătirii lecțiilor sau odihnei este redus considerabil. În multe situații, profesorul continuă să lucreze și după terminarea programului școlar, ceea ce conduce la oboseală cronică și la apariția fenomenului de burnout. De asemenea, schimbările frecvente din sistemul educațional și presiunea respectării termenelor contribuie la creșterea stresului profesional.

O altă provocare importantă este reprezentată de managementul clasei. Profesorii lucrează adesea cu elevi hiperactivi, dezinteresați sau lipsiți de reguli de conduită. Lipsa respectului și dificultatea menținerii disciplinei creează tensiuni și consum emoțional. În unele cazuri, cadrele didactice se confruntă cu agresivitate verbală, atitudini sfidătoare și refuzul elevilor de a respecta regulile școlare. Aceste situații afectează climatul educațional și fac procesul de predare mult mai dificil. Numeroși profesori consideră că lipsa implicării părinților în educația copiilor și diminuarea respectului față de școală reprezintă cauze importante ale acestor probleme.

Comunicarea dintre profesor, elev și părinte constituie o altă provocare majoră. De multe ori, părinții au așteptări foarte mari de la școală și transferă întreaga responsabilitate educativă asupra profesorului. În același timp, există situații în care părinții contestă autoritatea cadrului didactic sau reacționează agresiv la observațiile privind comportamentul copilului. Lipsa unei colaborări eficiente între familie și școală poate genera conflicte și poate afecta dezvoltarea elevului. Pentru ca educația să fie eficientă, este necesar ca profesorii și părinții să colaboreze și să urmărească obiective comune.

În ciuda acestor dificultăți, există numeroase soluții care pot contribui la îmbunătățirea stării de bine a profesorilor. În primul rând, este necesară reducerea birocrăției și simplificarea documentelor școlare. Profesorii ar trebui să își concentreze energia asupra activității didactice și asupra relației cu elevii, nu asupra completării excesive a actelor administrative. De asemenea, școlile ar trebui să ofere mai mult sprijin psihologic și emoțional cadrelor didactice, prin consiliere, cursuri de dezvoltare personală și activități de gestionare a stresului.

Un rol important îl are și dezvoltarea relațiilor pozitive în colectivul școlii. Studiile arată că profesorii au nevoie să se simtă apreciați, ascultați și sprijiniți de colegi și de conducerea instituției. Sentimentul de apartenență și colaborarea între profesori contribuie la reducerea stresului și la creșterea satisfacției profesionale. Totodată, organizarea unor activități de formare privind managementul clasei și comunicarea eficientă poate ajuta profesorii să gestioneze mai bine conflictele și situațiile dificile. O altă soluție importantă este stabilirea unor reguli clare de conduită în școală și implicarea părinților în respectarea acestora. Elevii trebuie să înțeleagă importanța respectului, a responsabilității și a comunicării civilizate. În același timp, părinții trebuie să susțină activitatea profesorilor și să colaboreze cu școala pentru binele copiilor. Un mediu educațional bazat pe respect reciproc și comunicare deschisă poate îmbunătăți considerabil atmosfera din clasă.

În concluzie, starea de bine a profesorului este esențială pentru funcționarea eficientă a sistemului educațional. Profesorii se confruntă zilnic cu stres, oboseală, suprasolicitare și dificultăți de comunicare, însă aceste probleme pot fi diminuate prin sprijin instituțional, reducerea birocrăției, colaborare și dezvoltarea unui climat educațional pozitiv. Un profesor echilibrat și motivat va putea oferi elevilor nu doar cunoștințe, ci și sprijin emoțional și exemple de comportament sănătos.

Bibliografie

1. Romania Pozitivă – „Rezultatele primului studiu privind starea de bine a profesorilor din România”
2. SparkNews – „Studiu privind starea de bine a profesorilor din România”
3. Romanian Business Leaders – „Starea de bine a profesorilor, element cheie pentru transformarea educației din România”
4. Inim Institute – „Analiza eficienței proiectului extins Starea de Bine a Profesorului”

Importanța evaluării finale la clasa pregătitoare

Prof. înv . priar Crețu Cătălina

Evaluarea finală este o evaluare sumativă sau de bilanț și se realizează la final de an școlar sau la finalul unui ciclu școlar. În acest caz cadrul didactic nu mai poate interveni pentru a regla procesul de învățământ care deja și-a produs efectele, însă poate interveni pentru a regla, elimina disfuncționalitățile constatate în derularea unui nou program.

Caracteristicile evaluării sumative (de final):

- Este o evaluare de bilanț care intervine la sfârșitul parcurgerii unui ansamblu de sarcini de învățare ce constituie un tot unitar;
- Evidențiază efectul terminal rezultat de pe urma învățării;
- Intervine prea târziu ca să mai poată influența cu ceva ameliorarea rezultatelor;
- Oferă învățăminte pentru desfășurarea unei viitoare activități didactice.

Metode de evaluare sumativă la clasa pregătitoare:

Evaluarea orală – se realizează printr-o conversație pe baza căreia cadrul didactic stabilește cantitatea informației și calitatea procesului și a produsului activității de învățare în care a fost implicat elevul. Cel mai des se folosește metoda conversației.

Evaluarea prin probe scrise – folosește suporturi concretizate în fișe de lucru, fișe de muncă independentă.

Evaluarea prin probe scrise – folosește suporturi concretizate în fișe de lucru, fișe de muncă independentă.

Evaluare prin probe practice – urmărește identificarea capacităților de aplicare practică a cunoștințelor dobândite de către elevi.

Observarea sistematică a comportamentului – permite cadrului didactic să dobândească informații despre elev în diverse ipostaze și în condiții firești.

Portofoliul – oferă posibilitatea de a îmbina funcțiile formativă și informativă ale evaluării. Integrează diverse metode, procedee și instrumente specifice: fișe de muncă independentă, evaluări inițiale, fișe de progres, evaluări sumative, grile și bareme de corectare, descriptori de performanță...

Proiectul – este o activitate care începe în clasă, prin definirea și înțelegerea sarcinii de lucru, se continuă acasă și se încheie tot acasă.

Autoevaluarea – elevul este încurajat să identifice propriile reușite și dificultăți.

Evaluarea finală (sumativă) la clasa pregătitoare este un moment deosebit în parcursul educațional al copilului, deoarece aceasta aduce informații importante despre nivelul de dezvoltare și despre competențele pe care elevii le-au acumulat pe parcursul anului școlar. În această etapă, scopul principal nu este compararea copiilor sau acordarea unor rezultate rigide, ci identificarea progresului individual și a nevoilor specifice de învățare.

Clasa pregătitoare are un rol esențial în adaptarea copilului la mediul școlar. Elevii au experiențe noi, reguli, activități și modalități diferite de învățare. Evaluarea finală este cadrul prin care cadrele didactice pot observa și analiza modul în care copiii au acumulat competențe fundamentale precum comunicarea, socializarea, dezvoltarea motrică, capacitatea de concentrare și autonomia personală.

Un aspect important al evaluării finale(sumative) este faptul că aceasta oferă o imagine clară asupra evoluției fiecărui elev. Prin intermediul activităților și al observațiilor sistematice, cadrul didactic poate stabili dacă elevul este pregătit pentru trecerea la clasa I. De asemenea, evaluarea finală (sumativă) posibilitatea identificării eventualelor dificultăți și stabilirea unor măsuri de sprijin adaptate nevoilor copilului.

Evaluarea finală are și un rol important pentru părinți. Rezultatele obținute oferă informații relevante despre dezvoltarea copilului și asigură o mai bună înțelegere a punctelor forte sau a aspectelor care necesită sprijin suplimentar. Comunicarea dintre școală și familie este astfel consolidată, iar colaborarea educațională este mai eficientă.

În același timp, evaluarea finală nu trebuie privită ca o sursă de stres pentru copil. Procesul este centrat pe observare, încurajare și susținere. Activitățile sunt adaptate particularităților de vârstă, iar elevii sunt evaluați într-un mediu prietenos și securizant.

Evaluarea finală la clasa pregătitoare este un instrument educațional de mare importanță. Aceasta duce la identificarea progresului elevilor, susține sprijinirea dezvoltării armonioase și ajută la luarea unor decizii educaționale adecvate. Prin rolul său complex, evaluarea finală este o etapă esențială în formarea și integrarea copilului în procesul educațional.

Bibliografie:

„Teoria și metodologia evaluării” – Marin Manolescu, Ed. Universitară, București, 2010

Cum îi susținem pe elevi pentru Evaluarea Națională

Prof. învă. primar Cuțar Cătălina

Pregătirea pentru Evaluarea Națională reprezintă un proces complex, care presupune nu doar consolidarea cunoștințelor academice, ci și dezvoltarea încrederii în sine, a autonomiei în învățare și a echilibrului emoțional al elevilor. Rezultatele bune apar atunci când există o colaborare reală între elev – școală – familie, fiecare având un rol important în acest parcurs.

1. Rolul școlii în susținerea elevilor

Școala are responsabilitatea de a crea un cadru organizat, predictibil și motivant, care să faciliteze pregătirea eficientă a elevilor.

a) Planificarea riguroasă a pregătirii

Pregătirea pentru examen trebuie realizată etapizat, prin:

- recapitularea sistematică a conținuturilor prevăzute în programă;
- organizarea materiei pe teme, competențe și tipuri de itemi;
- stabilirea unor obiective clare de învățare pentru fiecare etapă de pregătire;
- adaptarea ritmului de lucru la nivelul și nevoile colectivului de elevi.

Un plan bine structurat oferă elevilor claritate, reduce sentimentul de copleșire și contribuie la dezvoltarea unei rutine de învățare eficiente.

b) Exersarea constantă pe modele de examen

Elevii au nevoie să se familiarizeze cu:

- structura subiectelor;
- tipologia cerințelor;
- baremele de evaluare;
- modul de redactare a răspunsurilor.

Rezolvarea periodică a variantelor de examen și a testelor de antrenament îi ajută să își dezvolte:

- viteza și acuratețea în rezolvare;
- capacitatea de analiză și argumentare;
- gestionarea timpului în condiții apropiate examenului real.

c) Evaluare continuă și feedback personalizat

Pregătirea eficientă presupune evaluări regulate care să permită:

- identificarea dificultăților;
- monitorizarea progresului;
- ajustarea strategiilor de lucru.

Elevii au nevoie să știe nu doar ce au greșit, ci și cum pot îmbunătăți rezultatele.

d) Activități remediale și diferențiate

Nu toți elevii pornesc de la același nivel de pregătire. De aceea, este necesară:

- organizarea activităților remediale pentru consolidarea competențelor de bază;
- diferențierea sarcinilor de lucru;
- sprijin suplimentar pentru elevii care întâmpină dificultăți;
- activități de aprofundare pentru elevii cu potențial ridicat.

Personalizarea învățării crește eficiența pregătirii și oferă fiecărui elev șansa de a progresa.

e) Dezvoltarea competențelor de învățare și autoreglare

Pe lângă acumularea de cunoștințe, elevii trebuie sprijiniți să învețe **cum să învețe**:

- organizarea timpului;
- realizarea unui plan de studiu;
- autoevaluarea progresului;
- gestionarea emoțiilor și a stresului.

Aceste competențe au impact nu doar asupra examenului, ci și asupra parcursului lor educațional viitor.

f) Susținere emoțională și motivațională

Mesajele de încurajare, recunoașterea efortului și construirea unei perspective echilibrate asupra examenului contribuie semnificativ la starea de bine a elevilor.

2. Rolul familiei în pregătirea pentru Evaluarea Națională

Familia reprezintă principalul sprijin emoțional al copilului și influențează direct atitudinea acestuia față de învățare și performanță.

a) Crearea unui mediu favorabil studiului

Părinții pot susține procesul de pregătire prin:

- asigurarea unui spațiu adecvat pentru învățare;
- stabilirea unei rutine echilibrate;
- respectarea unui program de studiu și odihnă;
- limitarea factorilor de distragere.

Un mediu stabil și organizat favorizează concentrarea și eficiența învățării.

b) Susținere emoțională și încurajare

Copiii au nevoie să simtă că sunt sprijiniți indiferent de dificultățile întâmpinate. Este important ca părinții să:

- ofere încredere și încurajare;
- evite criticile excesive și comparațiile;
- valorizeze progresul și perseverența;
- mențină un dialog deschis despre emoțiile și preocupările copilului.

Presiunea excesivă poate diminua motivația și poate amplifica stresul asociat examenului.

c) Monitorizarea echilibrată a pregătirii

Implicarea părinților este benefică atunci când are rol de sprijin și ghidare, nu de control permanent. Părinții pot:

- urmări ritmul de lucru al copilului;
- încuraja autonomia și responsabilitatea;
- sprijini organizarea activităților de învățare;
- colabora cu profesorii pentru monitorizarea progresului.

. Rolul elevului – responsabilitate și implicare activă

Elevul este partenerul central al procesului de pregătire. Pentru a obține rezultate bune, este important să:

- participe activ la ore și la activitățile de pregătire;
- își organizeze eficient timpul de studiu;
- exerseze constant și consecvent;
- își asume responsabilitatea propriei învățări;
- solicite ajutor atunci când întâmpină dificultăți.

Dezvoltarea autonomiei și a disciplinei personale reprezintă elemente esențiale pentru succesul la examen.

4. Parteneriatul școală – familie – elev

Rezultatele solide apar atunci când există:

- comunicare constantă între școală și familie;
- obiective comune privind progresul elevului;
- intervenții coordonate și coerente;
- susținere academică și emoțională complementară.

Pregătirea pentru Evaluarea Națională nu trebuie să fie percepută exclusiv ca o perioadă de presiune, ci ca un proces de consolidare a competențelor, a responsabilității și a încrederii în propriile forțe.

Susținerea elevilor pentru Evaluarea Națională presupune mai mult decât pregătire academică: înseamnă echilibru, colaborare, adaptare la nevoile fiecărui copil și construirea unui climat în care elevii să se simtă capabili, sprijiniți și motivați să își atingă potențialul.

Colaborarea cu părinții – parteneriat educațional în ciclul primar

Prof. învăț. primar Dobrescu Oana Silvia

Colaborarea eficientă dintre cadrele didactice și părinți reprezintă un pilon esențial în asigurarea succesului educațional al elevilor din ciclul primar. La această vârstă, implicarea familiei în procesul de învățare are un impact semnificativ asupra dezvoltării cognitive, emoționale și sociale a copilului. Parteneriatul educațional nu se rezumă la transmiterea periodică a notelor sau la comunicarea evenimentelor școlare, ci implică construirea unei relații deschise, transparente și colaborative, în care părinții și profesorii lucrează împreună pentru sprijinirea progresului fiecărui elev.

Un prim pas în consolidarea colaborării cu părinții este stabilirea unei comunicări eficiente și constante. Aceasta poate fi realizată prin întâlniri periodice, prin intermediul platformelor digitale, corespondență sau discuții directe. Profesorul trebuie să transmită informații clare despre parcursul școlar, progresele și dificultățile elevului, dar și despre obiectivele educaționale și metodele aplicate în clasă. Comunicarea bidirecțională, care încurajează părinții să ofere feedback și să împărtășească observațiile lor, contribuie la crearea unui climat de încredere și sprijin reciproc. Implicarea părinților în activități educative complementare este un alt aspect important al parteneriatului. Participarea acestora la proiecte tematice, excursii sau activități practice facilitează o mai bună înțelegere a nevoilor și intereselor copilului, consolidând legătura dintre școală și familie. De asemenea, colaborarea directă cu părinții permite adaptarea strategiilor didactice la particularitățile elevilor și la contextul lor familial, sprijinind astfel învățarea personalizată și progresul continuu.

Un element esențial al colaborării îl constituie consilierea și informarea părinților cu privire la metodele de sprijin în dezvoltarea competențelor fundamentale ale elevilor. Profesorul poate oferi recomandări practice pentru activități acasă, jocuri educative, exerciții de citire, scriere sau matematică, care să completeze și să consolideze ceea ce se desfășoară în clasă. În același timp, este important ca părinții să fie încurajați să participe activ la formarea deprinderilor socio-emoționale ale copiilor, cum ar fi gestionarea emoțiilor, cooperarea și rezolvarea problemelor în mod constructiv.

Colaborarea eficientă presupune, de asemenea, gestionarea atentă a eventualelor situații conflictuale sau a dificultăților de învățare ale elevului. Printr-o comunicare deschisă și respectuoasă, profesorul și părintele pot identifica împreună cauzele problemelor și pot stabili strategii comune de intervenție. Această abordare preventivă și colaborativă nu doar că soluționează eficient dificultățile, ci și consolidează relația de încredere între școală și familie, demonstrând elevului coerența și unitatea adultului în sprijinul său.

În concluzie, parteneriatul educațional între cadrele didactice și părinți în ciclul primar reprezintă un factor esențial în promovarea unei educații de calitate. Prin comunicare constantă, implicare activă și sprijin personalizat, profesorii și părinții pot asigura un mediu de învățare coerent, motivant și adaptat nevoilor fiecărui elev. Colaborarea eficientă transformă familia într-un partener real în procesul educațional, contribuind semnificativ la dezvoltarea competențelor fundamentale, la formarea valorilor și la succesul școlar al copiilor, consolidând astfel legătura dintre școală și comunitate.

Green Week in Primary Schools: Practical Approaches for a Greener Future

Prof. engleză Florea Ruxandra

Green Week in primary schools offers a unique opportunity to engage young learners in environmental education through hands-on activities and collaborative projects. By integrating sustainability into the curriculum, schools can foster a generation of environmentally conscious citizens.

Practical activities are essential for making environmental concepts tangible. For instance, students can participate in a "Trash-to-Treasure" challenge, transforming household waste into creative projects. This not only promotes recycling but also stimulates creativity and problem-solving skills. Additionally, organizing a "No-Packaging" week encourages students to bring lunches with minimal packaging, raising awareness about waste reduction. Creating a "Green Diary" allows children to document their daily eco-friendly actions, fostering a sense of responsibility and reflection. Lastly, adopting and caring for a local patch of land transforms children from passive observers into active protectors of the environment.

Incorporating environmental themes into various subjects enhances interdisciplinary learning. For example, science lessons can include topics on ecosystems and renewable energy, while mathematics can involve data collection on recycling rates. Language arts can feature storytelling about nature conservation, and art classes can focus on creating projects from recycled materials. This holistic approach ensures that sustainability is not an isolated topic but a thread woven throughout the educational experience.

Engaging the broader community amplifies the impact of Green Week initiatives. Schools can collaborate with local environmental organizations to host workshops or clean-up events. Inviting parents and community members to participate in sustainability projects fosters a collective effort towards a greener future. Such collaborations also provide students with real-world applications of their learning.

The benefits of Green Week extend beyond the event itself. By instilling eco-friendly habits and values, schools contribute to the development of environmentally responsible individuals. These experiences encourage students to continue practicing sustainability in their daily lives, influencing their families and communities.

Green Week serves as a catalyst for environmental education in primary schools. Through engaging activities, curriculum integration, and community involvement, schools can inspire the next generation to take active roles in preserving the planet. By fostering a culture of sustainability, we pave the way for a greener future.

Bibliography

- "World environment day: 5 activities for kids to learn sustainability the fun way." *Times of India*.

Importanța activităților în echipă pentru elevii de clasa a III-a

Prof. înv. primar Jianu Corina

Proiectele realizate în echipă reprezintă o metodă modernă și eficientă de învățare, cu beneficii semnificative pentru dezvoltarea elevilor din ciclul primar, în special pentru cei din clasa a III-a. La această vârstă, copiii se află într-o etapă importantă de formare a abilităților sociale, emoționale și cognitive, iar activitățile de grup contribuie în mod direct la consolidarea acestora.

În primul rând, lucrul în echipă îi ajută pe elevi să își dezvolte abilitățile de comunicare. Prin colaborare, aceștia învață să își exprime ideile clar, să asculte opiniile colegilor și să participe activ la discuții. Comunicarea eficientă este esențială atât în mediul școlar, cât și în viața de zi cu zi.

În al doilea rând, proiectele de grup contribuie la formarea spiritului de cooperare și responsabilitate. Fiecare elev are un rol bine stabilit în cadrul echipei, iar succesul proiectului depinde de implicarea tuturor membrilor. Astfel, copiii învață să respecte sarcinile primite, să își ajute colegii și să își asume responsabilitatea pentru rezultatele obținute.

Un alt aspect important este dezvoltarea gândirii critice și a creativității. În cadrul proiectelor, elevii sunt încurajați să găsească soluții, să vină cu idei originale și să rezolve probleme împreună. Acest tip de învățare activă stimulează curiozitatea și dorința de explorare.

De asemenea, lucrul în echipă contribuie la creșterea încrederii în sine.

Elevii care participă la proiecte au ocazia să își valorifice abilitățile, să primească feedback pozitiv și să se simtă apreciați pentru contribuția lor. Acest lucru îi motivează să fie mai implicați și mai activi.

Nu în ultimul rând, proiectele în echipă pregătesc elevii pentru viața reală, unde colaborarea și lucrul în grup sunt esențiale. Prin aceste activități, copiii învață valori importante precum respectul, toleranța și empatia.

În concluzie, proiectele realizate în echipă au un rol esențial în formarea elevilor de clasa a III-a, contribuind la dezvoltarea armonioasă a acestora din punct de vedere intelectual, social și emoțional. Integrarea acestor activități în procesul educațional este necesară pentru a crea un mediu de învățare dinamic și eficient.

Bibliografie:

Bocoș, Mușata (2013). Instruirea interactivă. Iași: Editura Polirom.

Elevul la finalul clasei pregătitoare

Prof. înv. primar Massier Alina

Până la finalul clasei pregătitoare, copilul a parcurs o perioadă importantă de adaptare la mediul școlar și de formare a unor deprinderi necesare pentru activitatea din clasa I. În această etapă s-a urmărit dezvoltarea comunicării, a motricității fine, a orientării spațiale și a capacității de a respecta reguli și rutine școlare.

Un accent important a fost pus pe dezvoltarea comunicării. Pe parcursul anului școlar s-a lucrat asupra capacității copilului de a asculta și înțelege mesajele și indicațiile primite, dar și asupra exprimării clare și corecte. Dezvoltarea auzului fonematic și corectarea pronunției au avut un rol important în diferențierea și recunoașterea sunetelor limbii. Aceste aspecte îl vor ajuta în clasa I în procesul de scriere de mână și în scrierea corectă a cuvintelor, deoarece copilul va putea face mai ușor legătura dintre sunet și literă. De asemenea, dezvoltarea vocabularului și a exprimării orale îl sprijină în formularea răspunsurilor și în participarea activă la activitățile desfășurate în clasă. Totodată, în clasa pregătitoare s-a lucrat constant asupra dezvoltării motricității fine, necesară pregătirii pentru scrisul de mână. Prin exerciții grafice, desen, colorat și activități practice, copilul și-a exersat coordonarea dintre ochi și mână și controlul mișcărilor fine. Până la această vârstă s-au format deprinderi legate de folosirea corectă a instrumentului de scris, respectarea liniaturii și orientarea în spațiul paginii.

De asemenea, s-a exersat trecerea din plan vertical în plan orizontal, prin activități de transcriere de pe tablă în caiet. Aceste deprinderi contribuie la o adaptare mai ușoară la ritmul de lucru din clasa I și la realizarea mai organizată a sarcinilor scrise.

Dincolo de activitățile legate de numerație și calcule simple, experiențele matematice au contribuit la dezvoltarea orientării spațiale, a organizării și a gândirii logice. S-a lucrat asupra formării unor repere precum sus-jos, stânga-dreapta, aproape-departe, dar și asupra orientării în spațiul caietului și al clasei. Aceste deprinderi îl ajută pe copil să se organizeze mai ușor în activitățile școlare, să urmărească ordinea de lucru și să intre mai rapid în sarcină. În același timp, capacitatea de a înțelege etapele unei activități și de a respecta indicațiile contribuie la dezvoltarea autonomiei și a încrederii în propriile posibilități.

Pe parcursul anului școlar, copilul s-a familiarizat treptat cu regulile și rutinele specifice mediului școlar. Activitățile zilnice au contribuit la dezvoltarea atenției, a răbdării și a capacității de a participa la activități individuale și de grup. De asemenea, s-a urmărit formarea unor deprinderi de organizare și responsabilitate, prin pregătirea materialelor necesare și finalizarea sarcinilor simple. La finalul clasei pregătitoare, accentul nu se reflectă doar în cunoștințele dobândite, ci mai ales în formarea unor deprinderi de bază care să faciliteze integrarea și adaptarea la cerințele clasei I.

Comunicarea, motricitatea fină, orientarea spațială și respectarea rutinelor școlare contribuie la dezvoltarea unei baze importante pentru parcursul educațional al copilului. În același timp, această perioadă are un rol esențial în formarea atitudinii față de învățare și față de mediul școlar. Prin experiențele trăite în clasă, copilul învață că progresul se realizează treptat, prin exercițiu, răbdare și încurajare. Modul în care se simte în mediul școlar și felul în care este susținut în această etapă de adulții din jur, profesori și familie, influențează modul în care se va raporta pe viitor la școală, la învățare și la propriile capacități.

Educația incluzivă în școala contemporană

Prof. înv. primar Miu Amelia

În școala contemporană, toți copiii ar trebui să aibă șanse egale de învățare, indiferent de situația socială, etnie, dizabilitate sau diferențe culturale. De aceea, în școlile românești de câțiva ani se promovează continuu importanța respectului reciproc, importanța de a oferi ajutor celor din jur și integrarea tuturor elevilor. Profesorii promovează aceste valori în anumite ore dedicate, în cele de dirigenție sau în diferite momente ale lecțiilor obișnuite.

Pe de-o parte, elevii au stiluri și ritmuri diferite de învățare, iar profesorii trebuie să adapteze activitățile în funcție de nevoile acestora. În unele cazuri, copiii pot evita sau exclude colegi care par diferiți față de restul clasei. Aceste comportamente pot apărea din influențele din jurul lor, din grupurile de prieteni sau din mediul online, iar profesorul are rolul de a crea un colectiv bazat pe respect și acceptare. Unii copii reușesc să comunice și să colaboreze mai ușor, în timp ce alții pot avea nevoie de o perioadă mai mare de adaptare. Prin activitățile desfășurate împreună, elevii învață treptat să

Dezvoltând aceste valori, elevii ajung să devină mai toleranți, își dezvoltă empatia, învață să comunice, să lucreze în echipă, reducând situațiile de excludere și să respecte diferențele dintre ei.

În ultimii ani, influența platformelor online asupra copiilor a devenit din ce în ce mai vizibilă. Mulți elevi petrec mult timp pe rețelele sociale, unde pot întâlni atât exemple pozitive, cât și comportamente nepotrivite. Anumite forme de excludere sau de discriminare pot fi preluate din acest mediu și reproduse ulterior în relațiile dintre colegi. Din acest motiv, școala și familia au responsabilitatea de a îi ajuta pe copii să înțeleagă importanța respectului și a acceptării diferențelor dintre oameni.

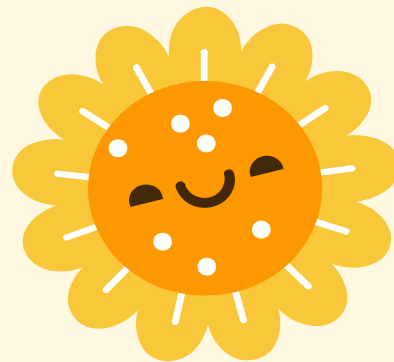

Educația incluzivă presupune și adaptarea activităților în funcție de nivelul și nevoile fiecărui copil. Unii elevi pot avea nevoie de explicații suplimentare sau de mai mult timp pentru rezolvarea anumitor sarcini. În alte situații, activitățile practice, jocurile didactice sau lucrul în echipă îi pot ajuta pe copii să participe mai activ la lecții și să se integreze mai ușor în colectiv. Prin astfel de activități, elevii învață să colaboreze și să își ofere sprijin reciproc, dezvoltând relații bazate pe încredere și respect.

În concluzie, educația incluzivă reprezintă un aspect important al școlii contemporane, deoarece urmărește integrarea tuturor elevilor și dezvoltarea unui mediu educațional bazat pe respect și acceptare. Diferențele dintre copii nu ar trebui să reprezinte motive de excludere, ci oportunități prin care elevii pot învăța să comunice, să colaboreze și să se respecte reciproc. Prin sprijinul oferit atât de școală, cât și de familie, copiii își pot dezvolta relațiile sociale și pot învăța treptat importanța empatiei, a toleranței și a colaborării în cadrul colectivului clasei.

Bibliografie:

1. Link: <https://moglan.blogspot.com/2019/11/educatia-incluziva.html>

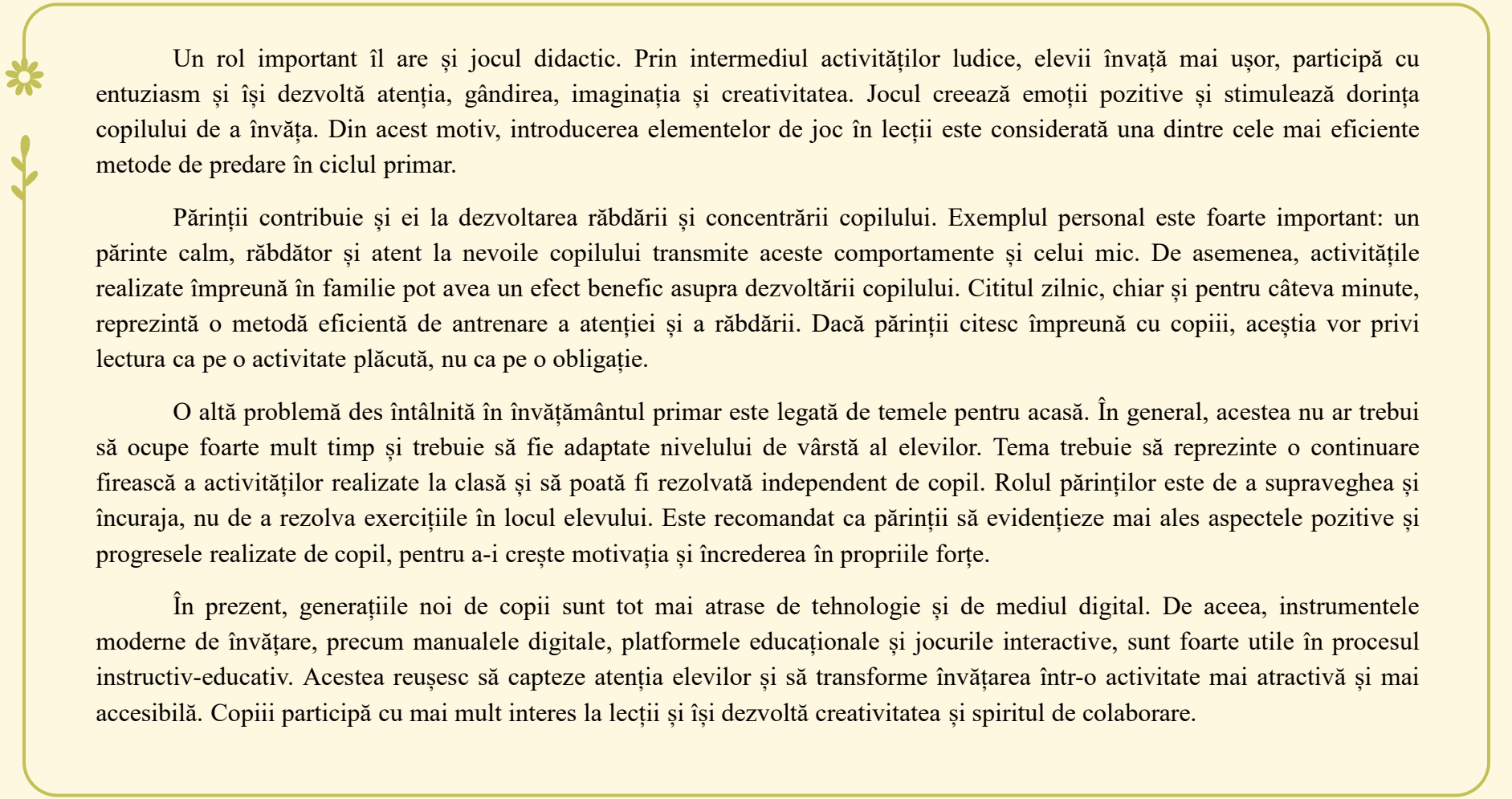
Idei de învățare mai eficientă

Prof. în . primar Olaru Andreea

Începutul școlarității reprezintă una dintre cele mai importante etape din viața unui copil. Intrarea în clasa pregătitoare și apoi în clasa I aduce numeroase schimbări în programul și stilul său de viață. Copilul trebuie să respecte reguli noi, să se adapteze unui program organizat și să își asume responsabilități specifice activității școlare. Pentru un copil de 6-7 ani, aceste schimbări nu sunt întotdeauna ușor de acceptat, motiv pentru care sprijinul părinților și al cadrelor didactice este esențial.

În această perioadă, copilul are nevoie să se simtă în siguranță și înțeles. Rolul familiei și al învățătorului este foarte important în formarea unei imagini pozitive despre școală și educație. Dacă elevul este încurajat, apreciat și ajutat să depășească dificultățile de început, el va căpăta mai multă încredere în sine și va privi procesul de învățare cu mai multă plăcere. Formarea unor deprinderi de lucru și respectarea unui program zilnic contribuie la dezvoltarea responsabilității și a autonomiei copilului.

De multe ori, cadrele didactice observă că elevii sunt neatenți, vorbesc în timpul orelor sau își pierd rapid concentrarea. Atenția copilului este influențată însă și de modul în care profesorul organizează activitatea didactică. Lecțiile interactive, atractive și adaptate vârstei elevilor îi motivează pe copii să participe activ și să fie implicați în procesul de învățare. Măiestria pedagogică a învățătorului constă tocmai în capacitatea de a transforma conținuturile școlare în activități interesante și accesibile.

Un rol important îl are și jocul didactic. Prin intermediul activităților ludice, elevii învață mai ușor, participă cu entuziasm și își dezvoltă atenția, gândirea, imaginația și creativitatea. Jocul creează emoții pozitive și stimulează dorința copilului de a învăța. Din acest motiv, introducerea elementelor de joc în lecții este considerată una dintre cele mai eficiente metode de predare în ciclul primar.

Părinții contribuie și ei la dezvoltarea răbdării și concentrării copilului. Exemplul personal este foarte important: un părinte calm, răbdător și atent la nevoile copilului transmite aceste comportamente și celui mic. De asemenea, activitățile realizate împreună în familie pot avea un efect benefic asupra dezvoltării copilului. Cititul zilnic, chiar și pentru câteva minute, reprezintă o metodă eficientă de antrenare a atenției și a răbdării. Dacă părinții citesc împreună cu copiii, aceștia vor privi lectura ca pe o activitate plăcută, nu ca pe o obligație.

O altă problemă des întâlnită în învățământul primar este legată de temele pentru acasă. În general, acestea nu ar trebui să ocupe foarte mult timp și trebuie să fie adaptate nivelului de vârstă al elevilor. Tema trebuie să reprezinte o continuare firească a activităților realizate la clasă și să poată fi rezolvată independent de copil. Rolul părinților este de a supraveghea și încuraja, nu de a rezolva exercițiile în locul elevului. Este recomandat ca părinții să evidențieze mai ales aspectele pozitive și progresele realizate de copil, pentru a-i crește motivația și încrederea în propriile forțe.

În prezent, generațiile noi de copii sunt tot mai atrase de tehnologie și de mediul digital. De aceea, instrumentele moderne de învățare, precum manualele digitale, platformele educaționale și jocurile interactive, sunt foarte utile în procesul instructiv-educativ. Acestea reușesc să capteze atenția elevilor și să transforme învățarea într-o activitate mai atractivă și mai accesibilă. Copiii participă cu mai mult interes la lecții și își dezvoltă creativitatea și spiritul de colaborare.

Cadrele didactice trebuie să adapteze permanent metodele de predare la nevoile generațiilor actuale de elevi, considerați „digital nativi”. Folosirea echilibrată și corectă a instrumentelor digitale contribuie la îmbunătățirea actului educațional și la creșterea eficienței învățării. Totodată, tehnologia nu trebuie să înlocuiască relația directă dintre profesor și elev, ci să o completeze și să o sprijine.

Părinții de astăzi au așteptări tot mai diverse de la școală. Ei nu își doresc doar rezultate bune și calificative mari, ci și ca cei mici să fie fericiți, să se simtă bine la școală și să participe cu plăcere la activitățile educative. În același timp, familia și școala trebuie să colaboreze pentru formarea unor valori morale și a unui comportament civilizată.

În concluzie, succesul școlar al copilului depinde de colaborarea dintre părinți și cadrele didactice, de metodele moderne și atractive de predare, precum și de susținerea emoțională oferită elevului. Un copil care se simte încurajat și apreciat va privi educația cu interes și încredere, dezvoltându-se armonios atât din punct de vedere intelectual, cât și emoțional.

Bibliografie

- Cucuș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
- Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Joița, Elena – *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, Craiova, 2008.

Povestea în context educațional: reflecții asupra valorificării sale didactice în ciclul primar

Prof. înv. primar Papuc Bianca

În universul copilăriei, povestea ocupă un loc aparte, reprezentând una dintre cele mai apropiate și accesibile forme prin care copilul intră în contact cu lumea valorilor, a emoțiilor și a experiențelor umane. Înainte de a înțelege realitatea prin explicații abstracte sau prin reguli complexe, copilul o descoperă prin imagini, simboluri și întâmplări care îi stimulează imaginația și îi oferă repere de înțelegere. În acest context, povestea nu reprezintă doar o activitate recreativă sau un mijloc de petrecere a timpului, ci un instrument pedagogic deosebit de valoros, capabil să contribuie la dezvoltarea cognitivă, afectivă și socială a elevului din ciclul primar. Valorificarea didactică a poveștilor în învățământul primar are o importanță semnificativă în formarea elevului, întrucât modul în care textul literar este pus în valoare poate influența profund nivelul de înțelegere, implicare și reflecție al acestuia.

Una dintre cele mai frecvente și eficiente modalități de valorificare a poveștilor în context educațional este lectura expresivă, deoarece aceasta facilitează apropierea de universul narativ și favorizează înțelegerea profundă a conținutului literar.

O altă modalitate relevantă de valorificare a poveștilor în context educațional este conversația reflexivă asupra conținutului narativ, completată de analiza personajelor și a modului în care acestea sunt construite în text. Interpretarea comportamentului, a motivațiilor și a consecințelor acțiunilor, alături de observarea înfățișării, a limbajului și a relațiilor dintre personaje, facilitează înțelegerea semnificațiilor poveștii și evidențierea unor modele comportamentale diferite. Prin această abordare, povestea devine un cadru favorabil dezvoltării reflecției, argumentării și explorării emoțiilor, atitudinilor și valorilor morale reflectate în experiențele personajelor. Experiența poveștii poate fi consolidată prin activități practice și participative, precum scenetele, jocurile de rol sau teatrul de marionete, care transformă conținutul narativ într-o experiență trăită. În multe contexte educaționale, realizarea unor povești cu marionete confecționate manual contribuie la stimularea creativității și a imaginației, transformând lectura într-un proces dinamic și atractiv. Participarea directă la organizarea și interpretarea scenetelor oferă o perspectivă mai apropiată asupra universului narativ, consolidând relația dintre experiența literară și experiența personală.

În cadrul unor astfel de activități, copiii sunt încurajați să recreeze scene importante din poveștile studiate, să adapteze dialogurile și chiar să își imagineze continuarea poveștii sau să propună finaluri alternative, fapt care stimulează gândirea creative, autonomia intelectuală, participarea activă a elevilor și transformă procesul de învățare într-o experiență de descoperire

În concluzie, povestea, privită din perspectiva valorificării sale în context educațional, reprezintă un element esențial în formarea copilului din ciclul primar, prin integrarea dimensiunii cognitive, afective, morale și de comunicare. Dincolo de rolul informativ, ea devine un spațiu formativ în care se conturează înțelegerea lumii și a relațiilor umane. Valorificată prin demersuri interactive, povestea contribuie la dezvoltarea sensibilității, a imaginației și a exprimării, rămânând un reper fundamental în educația timpurie.

EDUCAȚIA FINANCIARĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. înv. primar Prodan Adriana

Într-o lume în care banii influențează aproape fiecare decizie pe care o luăm, educația financiară nu mai poate fi privită ca un lux, ci ca o necesitate esențială. De la alegerea produselor din magazin până la planificarea unor obiective pe termen lung, fiecare acțiune implică, într-o formă sau alta, gestionarea resurselor financiare. Fie că vorbim despre administrarea unui buget, economisirea pentru un scop, înțelegerea valorii banilor sau luarea unor decizii responsabile de cumpărare, aceste abilități nu apar spontan. Ele se formează în timp, prin exercițiu și ghidare, iar cel mai potrivit moment pentru a începe este chiar din clasele primare.

Mulți oameni consideră că subiectele legate de bani sunt „pentru adulți” și că nu își au locul în școala primară. Totuși, realitatea demonstrează contrariul. Copiii intră în contact cu banii încă de la vârste fragede: primesc bani de buzunar, merg la magazin, observă prețuri, compară produse și își exprimă dorințe. Chiar dacă aceste experiențe par simple, ele reprezintă primele contacte cu lumea financiară. În lipsa unei îndrumări adecvate, copiii pot dezvolta obiceiuri nesănătoase, precum cheltuirea impulsivă sau lipsa planificării. De aceea, este esențial ca școala să intervină și să ofere un cadru organizat în care aceste noțiuni să fie explicate clar și adaptat nivelului lor de înțelegere.

Cercetările din domeniul educației și psihologiei arată că obiceiurile financiare se formează încă din copilărie. Un elev care învață de mic să economisească, să compare prețuri sau să stabilească priorități are șanse mult mai mari să devină un adult responsabil din punct de vedere financiar. În acest sens, introducerea unor concepte precum „buget”, „economii”, „venituri” sau „cheltuieli” nu trebuie să fie complicată sau abstractă. Din contră, ele pot fi prezentate prin exemple concrete, situații din viața de zi cu zi și activități practice care să faciliteze înțelegerea.

Lipsa educației financiare este una dintre cauzele principale ale dificultăților economice întâlnite la vârsta adultă. Mulți oameni se confruntă cu datoriile, lipsa economiilor sau incapacitatea de a-și gestiona veniturile tocmai pentru că nu au avut ocazia să învețe aceste lucruri la momentul potrivit. Prin urmare, introducerea educației financiare în ciclul primar nu este doar benefică, ci necesară pentru prevenirea acestor probleme pe termen lung. Ea contribuie la formarea unor generații mai echilibrate, mai responsabile și mai conștiente de impactul deciziilor lor.

Educația financiară nu se rezumă doar la calcule matematice sau la învățarea unor termeni specifici, ci implică dezvoltarea gândirii critice. Elevii sunt încurajați să analizeze situații, să compare opțiuni, să cântărească avantajele și dezavantajele și să ia decizii argumentate. De exemplu, alegerea între două produse diferite ca preț și calitate devine un exercițiu valoros de reflecție. Astfel, copilul învață nu doar să „cheltuiască”, ci să gândească înainte de a lua o decizie.

În plus, contextul actual aduce noi provocări. Bani nu mai sunt doar monede și bancnote, ci și forme digitale: carduri, plăți online, aplicații mobile sau chiar monede virtuale. Copiii cresc într-un mediu în care tranzacțiile sunt rapide și, adesea, invizibile. Această realitate poate crea iluzia că banii sunt nelimitați sau că nu există consecințe ale cheltuielilor. De aceea, este important ca elevii să înțeleagă mecanismele din spatele acestor instrumente moderne și să dezvolte un comportament responsabil în mediul digital.

Pentru a fi eficientă, educația financiară trebuie să fie adaptată vârstei și să utilizeze metode interactive. Jocul reprezintă una dintre cele mai eficiente modalități de învățare la această vârstă. De exemplu, simularea unui magazin în clasă permite elevilor să exerseze rolul de cumpărător, să gestioneze o sumă de bani și să ia decizii. Astfel, conceptele abstracte devin concrete și ușor de înțeles. Proiectele de clasă pot, de asemenea, să contribuie la consolidarea acestor cunoștințe. Organizarea unei „bănci” a clasei sau a unui sistem de recompense simbolice îi ajută pe elevi să înțeleagă ideea de economisire și planificare. În același timp, realizarea unor planuri personale de economisire dezvoltă răbdarea, perseverența și capacitatea de a urmări un obiectiv pe termen lung.

Un alt aspect important este legătura dintre școală și realitate. Discuțiile despre prețuri, reduceri, bugetul unei excursii sau costurile unor activități cotidiene contribuie la formarea unei imagini reale asupra valorii banilor. Elevii învață astfel că fiecare alegere are un cost și că resursele trebuie gestionate cu atenție.

Cu toate acestea, rolul școlii nu este suficient în absența implicării familiei. Părinții reprezintă primul model pentru copii, iar comportamentul lor financiar influențează în mod direct modul în care cei mici percep banii. Copiii observă și imită: felul în care părinții economisesc, cheltuiesc sau discută despre bani devine un exemplu puternic. De aceea, este esențial ca mesajele transmise acasă și la școală să fie coerente.

Colaborarea dintre profesori și părinți este cheia formării unor obiceiuri sănătoase. Împreună, aceștia pot construi un set de valori fundamentale: responsabilitate, cumpătare, planificare și respect pentru muncă. Atunci când copilul primește aceleași mesaje în ambele medii, procesul de învățare devine mai eficient și mai durabil.

Pe termen lung, beneficiile educației financiare sunt semnificative. Un copil care învață să-și gestioneze resursele devine un adult capabil să ia decizii echilibrate, să evite datoriile inutile și să își asigure stabilitatea financiară. În plus, aceste competențe contribuie la dezvoltarea spiritului antreprenorial. Copiii învață să identifice oportunități, să găsească soluții și să gândească în termeni de obiective și rezultate.

Educația financiară nu este doar o disciplină în plus, ci o investiție în viitor. Ea contribuie la formarea unor indivizi autonomi, responsabili și capabili să se adapteze unei societăți în continuă schimbare. Introducerea ei în clasele primare nu înseamnă supraîncărcarea elevilor, ci oferirea unor instrumente simple și utile pentru viață.

În concluzie, dacă ne dorim adulți echilibrați, capabili să ia decizii înțelepte și să își construiască un viitor stabil, trebuie să începem educația financiară cât mai devreme. Primele lecții despre bani nu sunt doar despre economisire sau cheltuieli, ci despre responsabilitate, alegeri și consecințe. Iar aceste lecții, învățate la timp, pot face diferența dintre incertitudine și siguranță, dintre impuls și echilibru, dintre dependență și independență financiară.

Sisteme de învățare adaptive bazate pe IA pentru personalizarea parcursului educațional

Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Învățarea adaptivă și personalizarea învățării capătă noi dimensiuni cu ajutorul IA, aceasta permițând personalizarea experienței de învățare. Sistemele cu IA analizează continuu performanța, stilul de învățare și ritmul individual al fiecărui elev sau student, ajustând dinamic conținutul educațional pentru a răspunde optim nevoilor sale specifice. Această adaptare se manifestă prin selectarea precisă a materialelor didactice, ajustarea nivelului de dificultate, modificarea ritmului de prezentare a informațiilor și oferirea unui feedback personalizat și constructiv.

Platforma poate identifica rapid zonele care necesită consolidare, poate sugera resurse suplimentare relevante și poate propune trasee alternative de învățare. Mai mult, sistemul ține cont de preferințele individuale în ceea ce privește modalitatea de prezentare a informației – vizuală, auditivă sau kinestezică – și poate adapta formatul conținutului în consecință. Acest tip de abordare centrată pe personalizarea învățării și pe ajustarea continuă a parcursului de formare optimizează procesul de învățare și sporește motivația și angajamentul elevilor. Inteligența artificială susține , oferind cadrelor didactice suport în elaborarea și optimizarea activităților de învățare. Sistemele IA facilitează identificarea și evaluarea calității, relevanței, valorii resurselor educaționale, aliniind conținutul la rezultatele așteptate ale învățării și adaptându-l la nivelul și la nevoile specifice ale grupului țintă.

În procesul de planificare, IA poate genera multiple scenarii didactice alternative, propunând diverse strategii de predare, activități interactive și metode de evaluare, permițând astfel profesorilor să selecteze și să adapteze cele mai potrivite abordări pentru contextul lor specific.

Jocurile educaționale potențate de inteligența artificială transformă procesul de învățare într-o experiență interactivă și imersivă, îmbinând elementele ludice și conținutul educațional pentru atingerea obiectivelor de învățare. Aceste tipuri de medii digitale adaptive ajustează dinamic nivelul de dificultate și complexitatea provocărilor în funcție de performanța și stilul de învățare al fiecărui utilizator. Prin implementarea tehnologiilor IA, jocurile pot genera scenarii personalizate, pot simula situații din lumea reală și pot oferi feedback instantaneu, stimulând astfel motivația intrinsecă și participarea activă al elevilor. Elementele de *gamificare*, precum sistemele de recompense, clasamentele și provocările progresive, combinate cu capacitatea IA de a adapta conținutul în timp real, creează experiențe educaționale care captează atenția, facilitează retenția pe termen lung a cunoștințelor, dezvoltă eficient competențe specifice.

Tehnologiile asistive îmbunătățite prin inteligență artificială revoluționează accesibilitatea în educație, oferind soluții personalizate pentru elevii și studenții cu diverse **nevoi speciale**. Aceste sisteme inteligente au funcționalități precum conversia text-voce avansată, recunoașterea gesturilor, traducerea în timp real a limbajului semnelor, sau adaptarea dinamică a interfețelor de învățare. IA optimizează continuu aceste instrumente pentru a răspunde mai eficient nevoilor individuale, facilitând nu doar accesul la conținut educațional, ci și participarea activă în procesul de învățare.

Prin oferirea unui grad sporit de autonomie în activitățile educaționale, aceste tehnologii contribuie semnificativ la dezvoltarea stimei de sine și a sentimentului de independență, permițând cursanților cu CES să-și atingă potențialul de dezvoltare. Integrarea inteligenței artificiale în **educația timpurie** creează un ecosistem de învățare dinamic și adaptat specificului dezvoltării cognitive în primii ani de viață. Elementele de *gamificare*, atent calibrate pentru vârsta timpurie, transformă procesul educațional într-o aventură captivantă, în care copiii explorează concepte fundamentale prin joc și descoperire ghidată. Această abordare personalizată asigură dezvoltarea armonioasă a competențelor de bază și cultivarea unei atitudini pozitive față de învățare, încă din primii ani de educație.

IA transformă fundamental **procesul de achiziție a limbilor străine** prin crearea unui mediu de învățare interactiv și personalizat. Sistemele IA oferă oportunități de practică lingvistică autentică prin conversații simulate, exerciții contextualizate și scenarii de comunicare reale, adaptând continuu nivelul și complexitatea conținutului la progresul cursantului. Tehnologia permite corectarea instantanee a pronunției, oferă explicații gramaticale personalizate și identifică pattern-uri în erorile frecvente, propunând exerciții țintite pentru remedierea acestora.

Surse

Educatie-digitala.ro

Pedagogoe-digitala.ro

Educația digitalizată – efecte pozitive și negative

Prof. înv. primar Radu Ellery

Educația digitalizată reprezintă utilizarea tehnologiei (tablete, computere, tabla interactivă, internet, aplicații educaționale) în procesul de învățare. În ultimii ani, aceasta a devenit tot mai prezentă în școli. Deși aduce numeroase beneficii, există și unele efecte negative care trebuie luate în considerare.

Unul dintre principalele avantaje ale educației digitalizate este faptul că face învățarea mai atractivă și interactivă. Elevii de clasa I sunt la o vârstă la care jocul este important, iar platformele educaționale transformă lecțiile în activități plăcute. De exemplu, învățarea literelor sau a numerelor devine mai ușoară atunci când este prezentată prin animații, culori și sunete. În plus, tehnologia permite accesul rapid la informații și materiale variate, ceea ce contribuie la o mai bună înțelegere a conținutului.

Un alt efect pozitiv este dezvoltarea competențelor digitale încă de la o vârstă fragedă. Copiii învață să folosească dispozitivele în mod util, ceea ce îi ajută să se adapteze mai ușor la cerințele societății moderne. De asemenea, platformele online pot facilita comunicarea între elevi și profesori, dar și colaborarea între colegi. Pe de altă parte, educația digitalizată are și unele dezavantaje. Utilizarea excesivă a dispozitivelor poate afecta sănătatea copiilor, ducând la probleme de vedere, oboseală sau lipsa mișcării. Elevii de clasa I au nevoie de activități fizice și de interacțiune directă, iar statul prelungit în fața ecranelor poate limita aceste aspecte.

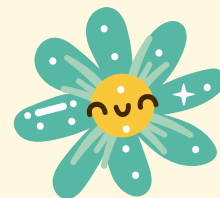

De asemenea, există riscul ca elevii să devină dependenți de tehnologie sau să își piardă capacitatea de concentrare. Învățarea tradițională, bazată pe scris de mână și comunicare directă, este importantă la această vârstă și nu trebuie înlocuită complet. Un alt aspect negativ este faptul că nu toți elevii au acces egal la dispozitive și internet, ceea ce poate crea diferențe între ei.

În concluzie, educația digitalizată poate avea atât efecte pozitive, cât și negative asupra elevilor de clasa I. Este important ca tehnologia să fie folosită cu măsură și echilibru, ca un instrument care completează metodele tradiționale de predare, nu le înlocuiește. Astfel, copiii pot beneficia de avantajele lumii digitale fără a fi afectați de riscurile acesteia.

Bibliografie:

https://didacto.ro/tehnologia-in-educatie-avantaje-si-dezavantaje/?utm_source=chatgpt.com

Jocul de rol

Prof. înv. primar Radu Mirela

„Copilul nu se joacă pentru a învăța, ci învață pentru că se joacă.”

Jocul de rol la școlarii mici din clasa pregătitoare

În clasa pregătitoare, jocul reprezintă forma fundamentală de organizare a activității didactice, fiind adaptat particularităților de vârstă ale școlarului mic. **Jocul de rol ocupă un loc privilegiat în acest context**, deoarece valorifică nevoia naturală a copilului de a imita, de a explora și de a interacționa cu ceilalți.

La această vârstă, copilul învață prin acțiune, dialog și experiență directă. Jocul de rol presupune asumarea unor personaje, **situații sau profesii**, oferind elevilor posibilitatea de a reproduce aspecte din viața reală într-un cadru sigur și controlat. Prin intermediul acestor activități, copilul își dezvoltă limbajul, imaginația și capacitatea de cooperare.

Experiența trăită în joc devine sursă de învățare durabilă. Din perspectivă educațională, jocul de rol contribuie semnificativ la dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Elevii învață să respecte reguli, să își exprime opiniile, să asculte și să negocieze. În același timp, asumarea unui rol stimulează empatia și capacitatea de a înțelege puncte de vedere diferite. **Prin joc, copilul exersează comportamente sociale esențiale pentru integrarea sa școlară și comunitară.**

În plan cognitiv, jocul de rol facilitează învățarea interdisciplinară. De exemplu, organizarea unui „magazin” în clasă poate integra elemente de matematică (numerație, calcul simplu), comunicare (formularea dialogului), educație civică (respectarea regulilor) și arte vizuale (realizarea materialelor). Astfel, activitatea ludică devine un instrument eficient de consolidare a cunoștințelor.

Rolul cadrului didactic este determinant în organizarea și orientarea jocului de rol. Învățătorul creează situații stimulative, stabilește reguli clare și oferă sprijin gradual, fără a limita inițiativa copiilor. Echilibrul dintre libertate și ghidaj asigură eficiența activității și menținerea caracterului educativ al jocului.

De asemenea, jocul de rol sprijină dezvoltarea autonomiei. Atunci când copilul ia decizii în cadrul rolului asumat, își planifică acțiunile și își evaluează comportamentul, el își consolidează încrederea în sine. *Învățarea devine astfel un proces activ, interiorizat și motivant.*

Deci, **jocul de rol în clasa pregătitoare nu este doar o activitate recreativă, ci un instrument pedagogic esențial**, care contribuie la dezvoltarea globală a elevului: cognitivă, emoțională și socială. Valorificat corespunzător, acesta creează premisele unei integrări școlare armonioase și ale unei atitudini pozitive față de învățare.

„Învățarea autentică se produce atunci când copilul este implicat activ în propria experiență.”

Bibliografie

- Cerghit, I., *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.
Piaget, J., *Psihologia copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007.
Stan, E., *Didactica pentru învățământul primar*, Editura Polirom, Iași, 2015.
Vygotsky, L., *Mind in Society*, Harvard University Press, Cambridge, 1978.

Dictarea. Rolul dictării

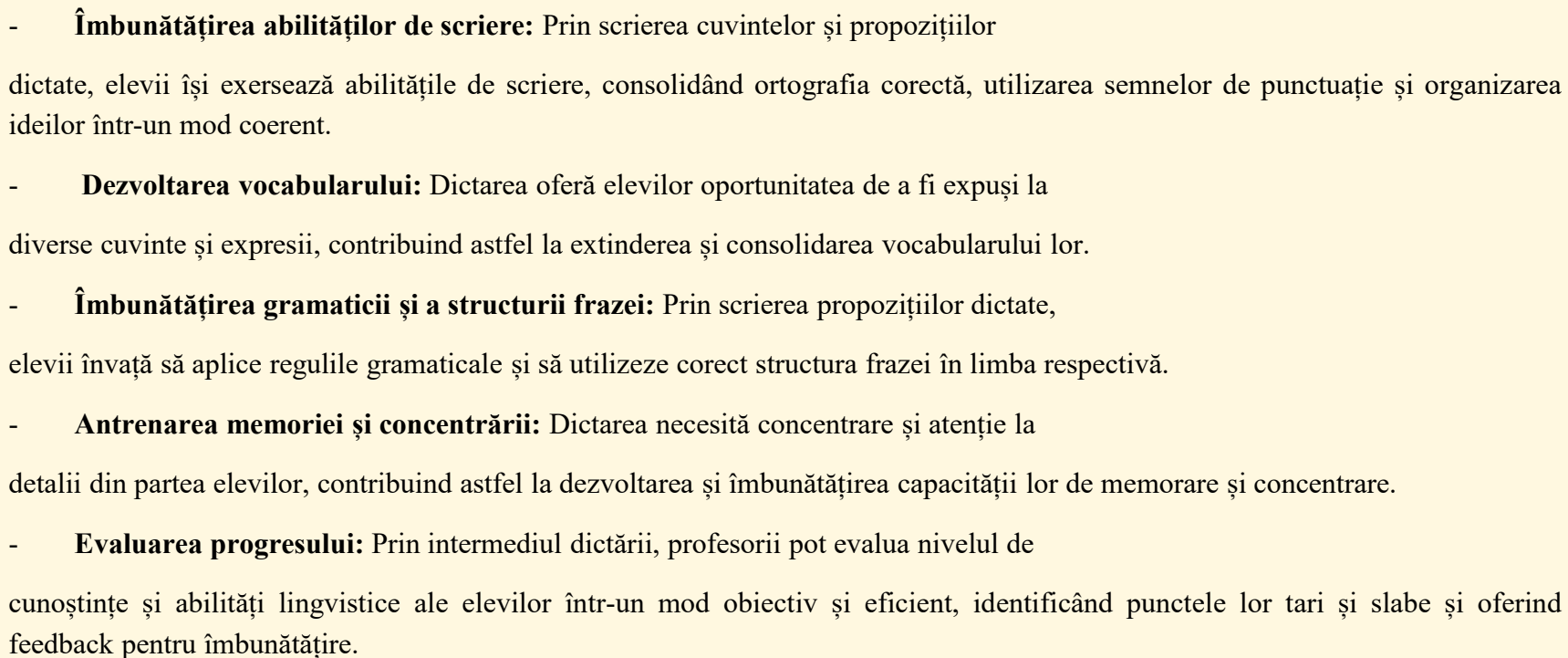
Prof. în. primar Mădălina Cristea

Dictarea este o activitate pedagogică în care profesorul sau educatorul citește un text cu voce tare, iar elevii trebuie să scrie ceea ce aud. Această activitate poate fi adaptată în funcție de nivelul de dezvoltare al elevilor. Pentru școlarii mici, dictarea începe cu texte simple, care conțin cuvinte și propoziții ușor de înțeles și de reprodus. Profesorul poate citi cuvânt cu cuvânt, făcând pauze între ele pentru a le permite elevilor să le scrie. În timp ce elevii avansează, dificultatea textelor poate crește, incluzând propoziții mai lungi și vocabular mai complex.

Scopul dictării este de a dezvolta abilitățile de ascultare, înțelegere și scriere ale elevilor. Prin această activitate, ei învață să fie atenți la detalii, să identifice corect ortografia cuvintelor și să aplice regulile gramaticale. De asemenea, dictarea îi ajută să-și consolideze cunoștințele de vocabular și să-și dezvolte capacitatea de a reda informația în scris. Este important ca profesorul să ofere feedback și să corecteze greșelile făcute de elevi în timpul sau după dictare, pentru a-i ajuta să înțeleagă și să corecteze eventualele erori și să-și îmbunătățească abilitățile de scriere. De asemenea, este recomandabil ca dictarea să fie o activitate variată și interesantă, care să fie integrată într-un context educațional mai amplu, pentru a menține implicarea și motivația elevilor.

Rolul dictării în învățământul școlar este deosebit de important, având multiple beneficii pentru dezvoltarea abilităților lingvistice și cognitive ale elevilor. Iată câteva dintre rolurile principale ale dictării:

- **Dezvoltarea abilităților de ascultare:** Prin dictare, elevii sunt încurajați să asculte cu atenție și să înțeleagă informația auditivă prezentată de profesor sau educator. Această abilitate este fundamentală în comunicare și în procesul de învățare în general.

-
- **Îmbunătățirea abilităților de scriere:** Prin scrierea cuvintelor și propozițiilor dictate, elevii își exersează abilitățile de scriere, consolidând ortografia corectă, utilizarea semnelor de punctuație și organizarea ideilor într-un mod coerent.
  - **Dezvoltarea vocabularului:** Dictarea oferă elevilor oportunitatea de a fi expuși la diverse cuvinte și expresii, contribuind astfel la extinderea și consolidarea vocabularului lor.
  - **Îmbunătățirea gramaticii și a structurii frazei:** Prin scrierea propozițiilor dictate, elevii învață să aplice regulile gramaticale și să utilizeze corect structura frazei în limba respectivă.
  - **Antrenarea memoriei și concentrării:** Dictarea necesită concentrare și atenție la detalii din partea elevilor, contribuind astfel la dezvoltarea și îmbunătățirea capacității lor de memorare și concentrare.
  - **Evaluarea progresului:** Prin intermediul dictării, profesorii pot evalua nivelul de cunoștințe și abilități lingvistice ale elevilor într-un mod obiectiv și eficient, identificând punctele lor tari și slabe și oferind feedback pentru îmbunătățire.

Bibliografie:

1. “ *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative* “ Potolea Dan și Păun Emil, (coord), , Editura Polirom, Iași, 2002.
2. “ *Învață să înveți* ”, de Peter C.Brown, Henry L. Roediger III, Mark A. McDaniel.
3. „*Motivația. Teorii și Practici*” de Carmen Buzea.

Tense Situation: How learning grammar at an early age helps with the acquisition of a foreign language

Prof. engleză Mara Barbatei

Grammar often suffers from a serious image problem in language education. Mention the word in an ESL classroom, and it immediately conjures images of endless worksheets, red ink, and children silently memorizing verb conjugations. We tend to think of grammar as the heavy, tedious rulebook that must be suffered through after the "fun" of learning vocabulary is over. However, this is a fundamental misunderstanding of what grammar actually is. For a young child, grammar is not a set of rigid, academic laws; it is the underlying rhythm of the language. It is the invisible skeleton that holds the words together so they can actually move and communicate. Introducing grammar at an early age, long before a child can fully articulate the rule itself, builds a crucial subconscious foundation. Research in early language acquisition shows that children learn grammar most effectively through routines, patterns, and meaning-focused input rather than abstract explanations. When primary school children play with structural patterns, like consistently matching "he" with "likes" or noticing that an "-s" means more than one—they are creating a mental scaffolding. This early, implicit exposure prevents the language from feeling like a random, overwhelming collection of vocabulary. Years later, when they encounter tougher, more abstract concepts like the present perfect or conditional clauses, the cognitive shock is greatly reduced. They do not have to build the entire house from scratch because they are simply adding a new floor to a structure they already intuitively trust. The brain already knows how the language behaves, making advanced acquisition feel logical rather than arbitrary.

To see this in practice, consider how we teach the concept of time. Explaining the abstract rule of the past tense to a seven-year-old is a guaranteed way to lose their attention. However, if you turn the grammar into a physical reality, the concept anchors itself easily. Instead of writing "play becomes played" on a board, a teacher might establish a "yesterday box" in the classroom. Any toy placed in the box requires a past tense verb to be described: "Yesterday, the dinosaur jumped," or "Yesterday, the car crashed." The children are not actively studying a rule; they are using a pattern to accomplish a goal. The grammar becomes the vehicle for their play, and the repetition ensures the structure is stored in their long-term memory.

At home, you can easily replicate this pattern recognition. You do not need to correct every mistake or deliver a lecture on verb tenses to be helpful. You simply need to model the architecture of the language consistently in real moments. Tonight, try a quick "time travel" game at bedtime. Ask your child to tell you one thing they do right now, and one thing they did this morning, focusing strictly on contrasting a simple form like "I play" with "I played." By letting them feel the shift in the language naturally without the pressure of a textbook, you are giving them the exact tools they need to master the hardest grammar concepts they will face years down the line.

Works Cited

Cameron, Lynne. *Teaching Languages to Young Learners*. Cambridge University Press, 2001.

Lightbown, Patsy M., and Nina Spada. *How Languages Are Learned*. Oxford University Press, 2013.

CUPRINS NIVEL GIMNAZIAL ȘI LICEAL

1. Prof. Becze Maria Bianca

Gimnastica: joacă pentru copii, bază pentru viitor

2. Prof. Damian Alina

How Technology Helps Students Learn a Foreign Language at School

3. Prof. Hamboussi Liliana

When Will My Child Start Speaking English? Understanding the Journey of Language Learning

4. Prof. Ioan Elena

Evaluarea finală la disciplina Limba și literatura română – nivel gimnazial

5. Prof. Mircea Cristian Pavel

FAIR PLAY-UL ȘI PUTEREA CARACTERULUI

6. Prof. Nistor Decebal

Reflecție

CUPRINS NIVEL GIMNAZIAL ȘI LICEAL

7. Prof. Pierșinaru Cristina

Ce au în comun literatura, psihologia și pedagogia?

8. Prof. Răducanu Anamaria

Sunetul care ne unește

9. Prof. Sîrbu Laura

Impactul comportamentului profesorului asupra atitudinii elevilor

10. Prof. Stamate Florina

Counting Your Blessings: The Key to Well-being

11. Prof. Ursu Rodica

Avantajele bibliotecii virtuale în învățarea limbii germane

12. Prof. Liță Lavinia

Călătorie prin cultura țărilor germanofone

13 Consilier școlar Benghia Iuliana

Ce reprezintă răzvrătirea adolescentină?

14 Prof. Jumugă Mădălina

The Effectiveness of Mock Exams in National Assessment Systems

Gimnastica: joacă pentru copii, bază pentru viitor

Prof. Becze Maria Bianca

Gimnastica reprezintă una dintre cele mai importante activități fizice pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Încă de la cele mai fragede vârste, mișcarea contribuie la formarea unui organism sănătos, la dezvoltarea motrică și la dobândirea unor deprinderi esențiale pentru viață. Pentru copii, gimnastica este percepută în primul rând ca o formă de joacă, plină de energie, entuziasm și descoperire, însă beneficiile acesteia depășesc cu mult aspectul recreativ, constituind o adevărată bază pentru viitor.

Prin exercițiile specifice, gimnastica dezvoltă calitățile motrice fundamentale: forța, viteza, coordonarea, mobilitatea și echilibrul. Copiii învață să își controleze corpul, să execute mișcări corecte și să își dezvolte postura. În același timp, activitatea fizică regulată contribuie la prevenirea sedentarismului și a problemelor de sănătate asociate acestuia. Într-o perioadă în care tehnologia ocupă un loc tot mai important în viața copiilor, gimnastica oferă o alternativă sănătoasă și activă de petrecere a timpului liber.

Un alt aspect important este dezvoltarea psihică și emoțională. Prin joc și exerciții, copiii învață să fie disciplinați, răbdători și perseverenți. Reușita executării unei mișcări noi le oferă încredere în propriile forțe și îi motivează să își depășească limitele. De asemenea, activitățile desfășurate în grup contribuie la socializare, la respectarea regulilor și la dezvoltarea spiritului de echipă.

Gimnastica are și un rol educativ important. Ea formează deprinderi de ordine și organizare, stimulează atenția și capacitatea de concentrare, dar și creativitatea prin combinarea diferitelor mișcări și jocuri. Copiii învață să își coordoneze acțiunile și să reacționeze rapid în diferite situații, competențe utile atât în activitatea școlară, cât și în viața de zi cu zi.

Pe termen lung, gimnastica poate constitui baza practicării altor sporturi. Multe discipline sportive pornesc de la deprinderile motrice și coordonarea dezvoltate prin gimnastică. Astfel, copilul care practică gimnastică are șanse mai mari să se adapteze cu succes la diferite activități sportive și să adopte un stil de viață activ și sănătos.

Gimnastica îi ajută pe copii să crească armonios, să fie mai încrezători și mai activi, transformând fiecare exercițiu într-o experiență utilă și plăcută. Prin joc, mișcare și perseverență, cei mici își formează obiceiuri sănătoase care îi pot însoți întreaga viață.

How Technology Helps Students Learn a Foreign Language at School

Prof. Damian Alina

Technology has become an important part of education, especially in foreign language learning. Today, students can use computers, tablets, smartphones, and the internet to improve their language skills in a more interactive and enjoyable way. Technology helps learners practice listening, speaking, reading, and writing both inside and outside the classroom.

One major advantage of technology is that it gives students access to authentic materials. Instead of learning only from textbooks, students can watch videos, listen to podcasts, or read online articles in the target language. For example, students learning English can watch short videos on platforms such as *YouTube* to hear native speakers and improve their pronunciation.

Another benefit is the use of language learning applications. Apps like *Duolingo* or *Babbel* allow students to practice grammar and vocabulary through games and quizzes. These activities make learning more motivating because students receive immediate feedback and can see their progress. For example, a student who practices ten minutes every day on a language app can quickly memorize common expressions and improve spelling.

Technology also improves communication between students and native speakers. Through video calls, chats, and online forums, learners can practice real conversations with people from other countries. For instance, a Spanish class in Romania could organize an online meeting with students from Spain. During the conversation, students would practice speaking Spanish in a real-life situation and learn more about Spanish culture.

In addition, teachers can use interactive tools during lessons. Digital whiteboards, online quizzes, and educational games make classes more dynamic. For example, a teacher may create a vocabulary competition using *Kahoot!*, where students answer questions on their phones. This type of activity encourages participation and teamwork while helping students remember words more easily.

Technology is also useful for students who need extra support. Online dictionaries, translation tools, and subtitles can help learners understand difficult texts. A student reading a German article online can quickly translate unknown words and continue reading without losing motivation.

However, technology should not completely replace teachers or traditional learning methods. Students still need guidance, discipline, and face-to-face communication in the classroom. Technology is most effective when it is used as a complement to good teaching.

In conclusion, technology helps students learn foreign languages in many ways. It provides access to authentic materials, interactive exercises, communication opportunities, and engaging classroom activities. Thanks to technology, language learning has become more practical, interesting, and accessible for students around the world.

When Will My Child Start Speaking English? Understanding the Journey of Language Learning

Prof. Hamboussi Liliana

In writing this article, I am responding to the many parents who wonder how long it takes for a child to begin using a new language in real-life situations. It's a familiar concern: *“My child has studied English for a year—when will I actually hear them speak it?”* The short answer is that language learning, especially in early childhood, does not follow a simple or immediate path. What may look like slow progress on the surface is often a sign of something much deeper and more important taking place.

Children in the early learning years (ages 4–10) possess remarkable cognitive flexibility. At this stage, their brains are uniquely wired to absorb language naturally, much like they did with their first language. In an immersion environment, they are not “studying” English in the traditional sense—they are living it through play, songs, routines, and interactions. Because of this, you should expect them to develop strong listening skills and near-native pronunciation long before they begin speaking confidently.

Language acquisition is an active but largely invisible process. Even when your child seems quiet, their brain is working hard—decoding sounds, attaching meaning to words, and building internal patterns of the language. This process unfolds in stages, and each stage plays a crucial role.

The first stage is the silent period (pre-production). This can last anywhere from a few weeks to as long as six months. During this time, children may not speak the new language at all. Instead, they rely on gestures, facial expressions, and context to understand what's happening around them. At home, you might notice them experimenting with sounds or repeating words during play, but they are unlikely to use the language purposefully in conversation. **They understand much more than they can express**, and this is completely normal.

The second stage is early production, typically between six months and one year. At this point, children begin to use language in small, manageable pieces, single words, short phrases, or memorized expressions. You might hear them say a word for “water” or “more,” or repeat familiar classroom phrases. Grammar will not be perfect, and much of their speech will be imitative, but this marks an important step forward. **They are beginning to use language to communicate.**

The third stage, speech emergence, usually develops after one to two years of consistent exposure. Here, children start forming longer phrases and simple sentences. They become more active participants in conversations with teachers and peers, and their language begins to reflect their own thoughts rather than just repetition. **Their communicative intent becomes clear**, even if grammatical errors are still present.

For parents, the key challenge is patience—trusting a process that doesn't always produce immediate, visible results. Do not panic during the silent period. Silence does not mean a lack of learning; in fact, it often signals that deep learning is underway.

There are also practical ways to support your child at home. Continue to speak, read, and engage with them in your native language. A strong foundation in the first language supports the development of additional languages rather than hindering it. You can also reinforce what they are learning at school by incorporating familiar songs, games, or routines into your daily life. *Simple, playful repetition in a relaxed environment is one of the most effective ways to support language learning.*

Ultimately, learning a language is not a race but a gradual unfolding. When children are given time, exposure, and encouragement, they move from understanding to speaking in a way that is natural, confident, and lasting. **So if you are still waiting to hear that first full sentence in English, be patient—it is coming, and it will be worth the wait.**

Bibliography

- Stephen Krashen. *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Pergamon Press, 1982.
- Patsy M. Lightbown and Nina Spada. *How Languages Are Learned*. Oxford University Press, 2013.
- American Council on the Teaching of Foreign Languages. “Language Learning in Children.” Available at: <https://www.actfl.org>

Evaluarea finală la disciplina Limba și literatura română – nivel gimnazial

Prof. Ioan Elena

La finalul fiecărui an școlar, evaluarea la disciplina Limba și literatura română reprezintă un moment important atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Aceasta oferă o imagine clară asupra progresului realizat pe parcursul anului și asupra competențelor dezvoltate în domeniul comunicării și al receptării textului scris.

În gimnaziu, studiul limbii și literaturii române contribuie la formarea unor competențe esențiale: înțelegerea mesajului unui text, exprimarea corectă și coerentă, utilizarea adecvată a limbii române și dezvoltarea gândirii critice. Evaluarea finală urmărește tocmai consolidarea acestor achiziții și aplicarea lor în contexte variate.

Testele finale sunt concepute astfel încât să valorifice atât cunoștințele teoretice, cât și capacitatea elevilor de a analiza, interpreta și argumenta. Exercițiile de gramatică, vocabular și înțelegere a textului sunt completate de cerințe care încurajează exprimarea personală și creativitatea. În acest mod, evaluarea devine nu doar un instrument de verificare, ci și o oportunitate de reflecție asupra procesului de învățare. Pregătirea pentru evaluarea finală presupune recapitulare constantă, lectură și exersarea competențelor dobândite pe parcursul anului școlar. Rolul profesorului este acela de a ghida elevii, de a le oferi sprijin și încredere, astfel încât aceștia să privească evaluarea ca pe o etapă firească a formării lor.

De asemenea, evaluarea finală oferă profesorului posibilitatea de a analiza eficiența strategiilor didactice utilizate și de a identifica aspectele care necesită consolidare în activitatea viitoare. Astfel, procesul evaluării devine unul constructiv, orientat spre progres și dezvoltare continuă.

Așadar, evaluarea finală la disciplina Limba și literatura română, la nivel gimnazial, reprezintă un instrument important de măsurare a competențelor dobândite și un pas esențial în dezvoltarea intelectuală și culturală a elevilor. Prin seriozitate, implicare și perseverență, fiecare elev își poate valorifica potențialul și poate transforma evaluarea într-o experiență utilă și motivantă.

FAIR PLAY-UL ȘI PUTEREA CARACTERULUI

Prof. Mircea Cristian Pavel

Importanța fair play-ului în joc

Conceptul de fair play este fundamental în sport și, prin extensie, în toate formele de joc. Acesta presupune jocul cinstit, respectul reciproc între participanți și aderarea la reguli, fiind esențial pentru dezvoltarea integrității și a spiritului de echipă. În tenisul de câmp, de exemplu, fair play-ul se manifestă prin respectarea deciziilor arbitrilor, felicitarea adversarilor indiferent de rezultat și comportamentul adecvat pe teren, toate acestea fiind lecții valoroase pentru copii.

Comunicarea non-verbală și paraverbală în sport

În sport, comunicarea non-verbală (gesturi, expresii faciale, poziția corpului) și paraverbală (tonul vocii, volumul, ritmul vorbirii) sunt și ele esențiale. Acestea pot influența moralul echipei, pot transmite încredere sau nervozitate și pot afecta performanța individuală și de grup. De exemplu, un antrenor care își încurajează echipa printr-un ton pozitiv și prin gesturi de suport poate crește încrederea sportivilor.

Atitudinea în sport

Atitudinea pe care un sportiv o aduce în competiție poate influența semnificativ desfășurarea jocului. O atitudine pozitivă poate îmbunătăți performanța proprie și a echipei, în timp ce o atitudine negativă poate avea efecte dăunătoare.

- **Pozitivă:** Promovează colaborarea, îmbunătățește moralul echipei și ajută la gestionarea stresului și a presiunii. Sportivii cu o atitudine pozitivă sunt adesea văzuți ca lideri în cadrul echipei și sunt capabili să inspire și să motiveze pe alții.
- **Negativă:** Poate duce la conflict, poate afecta performanța și poate crea un mediu toxic. Sportivii care afișează o atitudine negativă pot să își descurajeze colegii de echipă și să deterioreze spiritul de echipă.

Prin urmare, fair play-ul și atitudinea, fie în sport sau în orice alt domeniu (sănătate, educație, etc) nu sunt doar despre câștigarea unui joc, a unei competiții școlare, a unui examen, ci despre cultivarea unui caracter care să reflecte valorile pozitive în toate aspectele vieții. Aceste principii etice formează fundamentul pentru dezvoltarea unor indivizi capabili să contribuie pozitiv la menținerea unei societăți sănătoase moral și spiritual.

Reflecție

Prof. Nistor Decebal

Paranteză-n paranteză; Da, am divagat de la cursul pe care îl aveam initial, dar cu un scop: Consider că demersul analitic, din perspectivă proprie, a fost suficient, în proporție satisfăcătoare, în articolele anterioare. De aceea, îmi aloc acum timp pentru reflecție asupra a ceea ce am scris și pentru ceea ce va urma.

Realizez că pe parcurs am dobândit un soi de abilitate de a dezvolta idei mult mai clar, în timp ce le materializez în fața ochilor (sau măcar să le enunț). Așa că voi încerca, în cele ce urmează, să deschid ușa către un tip nou de abordare: Plec de la o idee și dezvolt, fără să am o finalitate rigidă în minte (caut adevărul). Așez subiectul pe hârtie și, printr-un procedeu de dualitate, încerc să mă auto-contrazic în argumente.

De ce fac asta? Răspunsul nu îmi este clar, încă, dar am convingerea că pentru a putea fi sigur că argumentele mele sunt valide, ele trebuie supuse testelor de călire și decălire, asemenea materialului. În fond, transmit aceste idei către elevi, ei le urmează pentru că au încredere în cunoștințele mele; cu atât mai mult sunt responsabil să fiu sincer și convins că pe acelea pe care le spun, le cred, cel puțin până mă voi răzgândi.

Am vorbit despre acumulări, despre calitate, despre artă și știință, dar de unde știu că ceea ce am scris este adevărat? Cred oare ceea ce spun acolo? Sunt de acord cu gândurile de ieri? Dacă da, de ce ideile, pe măsură ce le recitesc, devin fade, generice, și nu sunt mulțumit. Tocmai, pentru a reuși să mă ancoroz în cunoștințele mele despre subiectele pe care le scriu în articole, astfel încât să am coerență și continuitate, trebuie să mă asigur că drumul este cel bun și nu înaintez către o idee care se va izbi într-un zid. Cum fac asta? Voi reflecta!

În acest context, voi căuta să conturez un cadru de valori (materie și spirit, bine și rău, etc.) care să fie ancorat în structuri coerente, stabile, unitare -totuși, flexibile acolo unde situațiile impun flexibilitate- prin care, scopul determinant să fie însuși cadrul de valori.

Ce au în comun literatura, psihologia și pedagogia?

Prof. Pierșinaru Cristina

La prima vedere, literatura, psihologia și pedagogia par domenii distincte: una aparține artei, celelalte științelor umane. Totuși, ele se întâlnesc într-un punct esențial: interesul profund pentru ființa umană – pentru gândirea, emoțiile, comportamentul și devenirea ei.

Literatura explorează universul interior al omului prin intermediul ficțiunii.

Personajele devin oglinzi ale trăirilor umane, iar conflictele narative reflectă dileme existențiale reale. De exemplu, în romanul „*Ion*” de Liviu Rebreanu, sufletul personajului este frământat de dorința de avere și de conflictul dintre iubire și interes, ilustrând lupta interioară dintre valori. În „*Moromeții*” de Marin Preda, Ilie Moromete reflectă drama omului prins între tradiție și schimbare, iar tăcerile lui spun uneori mai mult decât cuvintele. În literatura universală, „*Crimă și pedeapsă*” de F.M. Dostoievski pătrunde adânc în conștiința lui Raskolnikov, dezvăluind vinovăția, zbuciumul moral și nevoia de mântuire. Astfel, literatura devine o oglindă a sufletului prin capacitatea ei de a reda complexitatea trăirilor umane.

Psihologia, în schimb, analizează aceste trăiri într-un mod sistematic și explicativ. Dacă literatura arată „cum se simte”, psihologia încearcă să răspundă la „de ce se simte astfel”.

De exemplu, conflictul interior al lui Ion poate fi explicat prin teoria motivației, iar frământările lui Raskolnikov pot fi interpretate prin prisma vinovăției și a mecanismelor de apărare. Psihologia oferă concepte precum inconștientul, anxietatea sau dezvoltarea personalității, care ajută la înțelegerea mai profundă a personajelor literare, dar și a oamenilor reali. Astfel, sufletul nu mai este doar descris, ci și explicat.

Pedagogia intervine ca o punte între cunoaștere și formare, transformând înțelegerea sufletului uman într-un instrument educativ. Profesorul utilizează literatura pentru a dezvolta empatia elevilor și psihologia pentru a adapta metodele de predare la nevoile acestora. De exemplu, analiza unui personaj precum Harap-Alb poate deveni o lecție despre maturizare și identitate, iar discutarea conflictelor dintr-un roman poate stimula reflecția morală a elevilor. În acest fel, pedagogia nu doar transmite informații, ci contribuie la formarea unui suflet echilibrat și conștient.

Prin urmare, oglindirea sufletului în aceste trei domenii se realizează diferit, dar complementar: literatura îl exprimă, psihologia îl explică, iar pedagogia îl modelează. Împreună, ele creează o imagine completă a ființei umane, în care emoția, rațiunea și educația se împletesc armonios.

În concluzie, literatura, psihologia și pedagogia nu doar analizează sufletul, ci îl și construiesc. Prin povești, teorii și educație, omul ajunge să se cunoască pe sine, să îi înțeleagă pe ceilalți și să evolueze. Astfel, sufletul nu este doar reflectat, ci și format în mod conștient.

Sunetul care ne unește

Prof. Răducanu Anamaria

În viața școlară, ideea de „lucru în echipă” apare frecvent. Elevii aud că trebuie să colaboreze, să se ajute, să contribuie la un rezultat comun. Totuși, puține activități le oferă o experiență reală și imediată a acestui proces. Muzica, în special cântatul în grup sau în cor, transformă colaborarea într-o necesitate naturală.

Într-un ansamblu vocal, fiecare voce are rolul ei, dar niciuna nu poate funcționa izolat. Dacă cineva cântă prea tare, echilibrul dispare. Dacă intrarea nu este bine sincronizată, întregul pasaj devine nesigur. Copiii înțeleg astfel, fără explicații teoretice, că succesul individual depinde de atenția față de ceilalți.

Repetițiile sunt adevărate laboratoare sociale. Elevii repetă intrări dificile, corectează ritmul, ajustează pronunția, încearcă din nou. Învăță răbdarea și acceptarea progresului gradual. Învăță că uneori trebuie să repete nu pentru că au greșit personal, ci pentru că grupul are nevoie de stabilitate.

Un aspect important este responsabilitatea personală în cadrul colectivului. Copiii descoperă că dacă lipsesc sau nu învață partea lor, efectul se vede imediat în ansamblu. Această conștientizare este una dintre cele mai eficiente lecții despre seriozitate și implicare.

În ziua unui eveniment de tipul unui recital/spectacol muzical, emoția este împărtășită: se susțin reciproc, își verifică pozițiile, își oferă încurajări. După concert, bucuria nu aparține unui singur copil, ci întregului grup. Se vorbește despre „cum am cântat”, nu despre „cum am cântat eu”.

Această experiență de armonie colectivă se transferă treptat și în alte contexte: proiecte școlare, activități sportive, relații sociale. Copiii înțeleg că a face parte dintr-o echipă înseamnă să contribui, să asculți și să ai încredere.

Muzica are puterea de a-i învăța pe copii, încă de la vârste fragede, că armonia nu apare când suntem identici, ci când învățăm să fim diferiți, dar împreună.

Impactul comportamentului profesorului asupra atitudinii elevilor

Prof. Sîrbu Laura

Un profesor care vrea să aibă o clasă fericită, echilibrată, va reflecta mai întâi el însuși acel comportament dorit. Profesorul trebuie să-și plieze comportamentul în funcție de nevoile copiilor, de tipologiile lor, temperamentele pe care le au. Bineînțeles că profesorul este afectat de comportamentul elevilor, dar trebuie să manifeste multă stăpânire de sine, echilibru. Dacă un elev transmite furie și profesorul este afectat, va transmite și el aceeași emoție negativă, creându-se efectul spirală, tot colectivul clasei având de suferit.

Înainte de a corecta comportamentul elevilor săi, profesorul trebuie să fie capabil să-și corecteze propriul comportament. Postura corpului este esențială, în situații dificile de gestionat la clasă, profesorul transmițând foarte multe prin aceasta. Există mai multe tipuri de zâmbete: sarcastic, diplomatic, artificial, autentic. Copiii au capacitatea de a identifica rapid ce transmite adultul, cât este de sincer acesta. Locul în care se află profesorul spune foarte multe. Spre exemplu, dacă se află în picioare, în fața clasei, profesorul deține puterea, emană putere, autoritate. Umerii trebuie să fie relaxați, să adopte o poziție deschisă, de comunicare cu clasa, să nu stea cu mâinile în sân sau cu picioarele încrucișate. Se recomandă să nu ridice din sprâncene sau să țină bărbia ridicată, aceste gesturi fiind interpretate ca fiind gesturi de intimidare din partea cadrului didactic. Menținerea unei distanțe față de elev este indicată, respectându-se spațiul personal al acestuia. În situații de criză se recomandă profesorilor să evite ridicarea tonului vocii, ridicarea sprâncenii, ironia, ochii dați peste cap, vorbitul prea mult, în exces. Pentru că vocea este foarte folosită de profesor, ea este un instrument vital în actul didactic. Prin urmare, trebuie îngrijită cu maximă atenție, acest lucru însemnând în primul rând să se vorbească pe un ton firesc, fără a se ridica vocea, fără a țipa. Efectuarea unor exerciții de respirație, a menținerii unei posturi corecte a corpului sunt aspecte de care profesorii se vor îngriji în cariera lor. Folosirea diferitelor nivele ale vocii reprezintă o măsură de creștere a atenției elevilor, de focusare pe sarcină. Acest lucru înseamnă că dascălul nu folosește un ton monoton, ci unul calm, relaxat, firesc.

Pauzele în vorbire sunt esențiale în reglarea vocii. Mai ales în situația de criză vocea trebuie modulată, fermă, calmă.

Se vor evita următoarele formulări:

- Situația nu e atât de gravă. Nu te mai agita atât! Nu mai plânge!
- Ești mare de –acum. Gata! Maturizează-te!
- Nu ai voie. Nu ar trebui. Nu se poate. Se vor evita formulările care încep cu NU.
- Tu, copile! Tu, fetițo!
- Da, dar...Nu, dar...

Se vor evita formulările care conțin jigniri subliminale, cele care fac referire la viața lor emoțională într-un mod critic, repetițiile inutile în vocabular, limbajul care intimidează, amenință. Profesorul ar trebui să fie permanent preocupat de dezvoltarea emoțională, personală. El are nevoie să știe și să dețină competența de a manageria foarte bine propriile emoții.

Cheia comunicării dintre profesor și elevi, în sala de clasă, este modul în care percepe cadrul didactic comportamentul copilului, precum și felul în care se raportează la acesta. Relațiile dintre elev și profesor implică emoții din partea copilului. Adultul, profesorul trebuie să țină cont de latura emoțională. Dacă nu ține cont de emoțiile lui, copilul va crede că nu este cu adevărat important pentru profesor, că nu contează cu adevărat cum se simte. Copiii au mai multe strategii pentru a-și satisface nevoile, pentru a face față situațiilor stresante. Pe prevenție trebuie lucrat și insistat cel mai mult. Pentru unii copii, anxietatea se poate ascunde în spatele comportamentelor lor. Poate reprezenta un strigăt de ajutor, unul puternic. Profesorul care interacționează cu elevii sunt primii care identifică emoțiile acestora și pot acorda ajutorul necesar, acționând, pe cât le este permis, împreună cu alți specialiști din educație.

Pentru un copil care trăiește într-un mediu traumatizant sau care se confruntă cu situații traumatice, adultul-profesor poate fi un factor disturbator, el, adultul cu toate așteptările sale, cu toate presiunile indirecte pe care le pune pe copil. Acest aspect conduce la și mai multă frustrare pentru copil. Așadar,este nevoie ca profesorul să acorde o mare atenție decodificării mesajelor transmise prin comportamente de copii.

Măiestria dascălului stă în creativitatea prezentării sarcinii, în modul în care îi motivează. A cunoaște nevoile, temperamentul copilului este un aspect util, care facilitează prevenirea situațiilor de criză. Profesorul va ști să abordeze elevii dacă îi și cunoaște foarte bine. Atunci când școala devine un spațiu al insecurității apar situațiile de criză. Așadar, prevenția este cheia succesului.

Școala este cea care e musai să ofere siguranță, securitate tuturor actorilor implicați pe scena educațională. Pentru mulți elevi școala este cea care compensează lipsa unor aspecte extrem de necesare din viața lor, este cea care funcționează ca un pansament. Derularea unor activități specifice, cu tematică aleasă în funcție de nevoile copiilor, ale grupului constituie un prim pas în prevenție. Până la activități, totul începe în sala de clasă, cu profesorul.

Counting Your Blessings: The Key to Well-being

Prof. Stamate Florina

In everyday life, both children and adults often move quickly from one task to another. School, homework, activities, work, and family responsibilities can fill our days so completely that we rarely stop to reflect on the good things around us. Yet taking a moment to appreciate what we already have can make a real difference to our emotional well-being and to the atmosphere within our families.

Gratitude also supports emotional resilience. When children are able to recognise positive aspects of their lives, they are often better prepared to deal with challenges and frustrations. Instead of focusing only on problems, they learn to keep a balanced perspective. This does not mean ignoring difficulties but rather remembering that life also includes many positive moments.

At the same time, gratitude strengthens relationships. Children who learn to say “thank you” sincerely and to appreciate the people around them often build stronger friendships. They become more aware of how others support them and are more likely to show kindness in return.

It is rare for any of us to take the time to be truly grateful for what we have. We tend to spend far more time worrying about what we haven't got, thinking about how we can get it, or envying people who have more than us.

However, "counting your blessings" is genuinely good for you. Being able to take pleasure in what you have, and where you are, is likely to improve your mental health and general well-being. Research shows that people who practice gratitude are generally happier, and they may even sleep better.

Furthermore, grateful people are simply good to be around, making them better friends. If we're honest, we would probably all much rather be around people who are quietly happy with what they have than those who are constantly complaining about what they need or want!

As parents and educators, we share the same goal: helping children grow into balanced, confident, and thoughtful individuals. Teaching gratitude is one small step that can support this goal. By encouraging children to notice the positive things in their lives, we help them develop a habit that can stay with them long after their school years.

In the end, gratitude does not require grand gestures. It begins with small moments of appreciation that remind us that, even in busy lives, there is always something worth being thankful for.

Avantajele bibliotecii virtuale în învățarea limbii germane

Prof. Ursu Rodica

Biblioteca virtuală oferă multiple avantaje în procesul de învățare a limbii germane. Accesul la materiale este posibil non-stop, astfel resursele pot fi consultate oricând, indiferent de program. Diversitatea conținutului permite combinarea manualelor, gramaticii interactive, podcasturilor și filmelor în limba germană, ceea ce crește expunerea la vocabular și pronunție.

Resursele actualizate facil sunt integrate rapid, astfel lecțiile rămân relevante și adaptate nivelului elevului.

Învățarea devine flexibilă deoarece materialele pot fi filtrate după nivel (A1–C2), temă sau tip de activitate. Exemple concrete: un cursant poate descărca un dialog audio pentru a exersa în timpul navei; un altul poate folosi un exercițiu de conjugare interactivă care oferă corectare instantanee; profesorii pot încărca teme în format pdf și pot monitoriza progresul prin teste online. Funcția de căutare rapidă reduce timpul petrecut pentru găsirea explicațiilor sau a exercițiilor pe subiecte specifice, cum ar fi prepozițiile sau declinările. Printre cele mai valoroase resurse digitale în diverse limbi, inclusive germană, se numără colecțiile online ale celor mai bune cinci biblioteci virtuale: Library of Congress oferă arhive scanate, înregistrări audio și baze de date istorice; British Library pune la dispoziție manuscrise digitizate, hărți interactive și colecții multimedia; Europeana agregă materiale din biblioteci europene, incluzând imagini, texte și artefacte culturale pe teme educaționale; Digital Public Library of America (DPLA) facilitează accesul la milioane de imagini, documente și înregistrări locale din SUA; World Digital Library oferă manuscrise, harti și materiale rare din întreaga lume.

Aceste resurse permit exerciții autentice de lectură, ascultare și cercetare în limba germană.

Feedback-ul imediat din aplicații și comentariile comunității susțin motivația și corectitudinea învățării. Exemple practice arată că utilizatorii pot primi explicații suplimentare pentru greșeli frecvente și sugestii de resurse complementare. Costurile pot fi reduse: multe materiale sunt gratuite sau mai ieftine decât manualele tipărite, iar spațiul fizic nu este necesar.

Cititorii au oferit feedback constructiv: unii au raportat creșterea fluenței după folosirea podcasturilor zilnice; alții au apreciat testele care indică punctele slabe pentru a le corecta. Comentariile au semnalat și nevoia de integrare mai bună între exerciții și lecții video.

În ansamblu, biblioteca virtuală este considerată un instrument eficient, accesibil și adaptabil, care completează metoda tradițională de învățare a limbii germane.

Călătorie prin cultura țărilor germanofone

Prof. Liță Lavinia

Limba germană nu înseamnă doar cuvinte, reguli gramaticale sau exerciții din manual. Ea este o poartă deschisă către o lume bogată în tradiții, obiceiuri, istorie, muzică, literatură și valori culturale. Prin studiul limbii germane, elevii au ocazia să descopere nu doar o limbă străină, ci și modul de viață al oamenilor din țări precum Germania, Austria și Elveția.

La orele de limba germană, cultura devine adesea un mijloc plăcut de învățare. Elevii află lucruri interesante despre orașe cunoscute, precum Berlin, München, Viena sau Zürich, despre sărbători tradiționale, despre personalități importante și despre obiceiuri specifice spațiului germanofon. Astfel, lecțiile devin mai vii, mai atractive și mai apropiate de realitatea de zi cu zi.

Un aspect deosebit de interesant îl reprezintă tradițiile. De exemplu, în perioada sărbătorilor de iarnă, elevii pot descoperi farmecul târgurilor de Crăciun, cântecele tradiționale, ornamentele specifice și atmosfera de poveste din orașele germane și austriece.

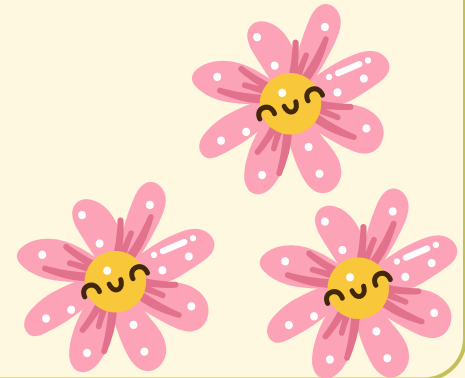
De asemenea, pot învăța despre sărbători precum Oktoberfest, despre obiceiuri elvețiene sau despre importanța punctualității, a ordinii și a respectului în cultura germană.

Cultura germanofonă este strâns legată și de nume mari ale literaturii, muzicii și științei. Goethe, Schiller, Beethoven, Mozart, Einstein sau frații Grimm sunt doar câteva exemple de personalități care au influențat lumea și care pot deveni surse de inspirație pentru elevi. Prin povești, cântece, texte scurte sau proiecte tematice, elevii pot învăța limba germană într-un mod creativ și plăcut.

Ca profesor de limba germană, consider că învățarea unei limbi străine trebuie să fie și o experiență culturală. Atunci când elevii descoperă tradiții, orașe, povești și oameni, limba devine mai apropiată de ei. Nu mai este doar o materie, ci o călătorie imaginară într-un spațiu nou, interesant și plin de surprize.

Prin urmare, studiul limbii germane îi ajută pe elevi să devină mai deschiși, mai curioși și mai pregătiți să înțeleagă diversitatea lumii în care trăim. Fiecare lecție poate fi un pas spre cunoaștere, iar fiecare cuvânt nou învățat poate deschide o fereastră către cultura germanofonă.

Ce reprezintă răzvrătirea adolescentină?

Consilier școlar Benghia Iuliana

În preadolescență și adolescență, interacțiunile dintre părinți și copiii lor sunt supuse unor transformări intense și permanente. Acesta este un adevăr psihologic universal, greu de digerat și gestionat însă. Deși copiii cresc inevitabil, de cele mai multe ori părinți nu fac și ei ”salturile psihice” odată cu aceștia. În general, stadiile de dezvoltare fizică și socio-morală prin care trece fiecare puber și adolescent sunt cele care dictează și influențează aceste schimbări în relație, determinând părintele să își modeleze comportamentul, așteptările și normele psihoeducative în funcție de caracteristicile etapei respective. Eșecul apare însă atunci când niciunul dintre părinți nu sesizează, nu pot din punct de vedere psihologic sau nu doresc să vadă și să accepte schimbările firești ale copilului, rămânând psihic ancorați în etape anterioare ale dezvoltării acestuia, de regulă trăsături din prima și din cea de-a doua copilărie. Un exemplu îl constituie tratarea puberului de 9-10 ani ca un copil preșcolar, ori limbajul folosit în interacțiunea cu un adolescent de 13-14 ani, cu diminutive, pe un ton pueril, sau glumele ce trezesc inadecvare sau rușine în fața prietenilor săi.

Această dificultate de re poziționare și de adaptare a părintelui la noua etapă a propriului copilului implică consecințe negative mari, lăsând spațiu pentru conflicte majore între cei doi. Acestea deteriorează treptat relația și pot cauza deconectări și distanțări fizice sau emoționale între părinți și copii, unele permanente. Totuși, chiar și în acest context, adolescentul are, inconștient, așteptarea ca părintele să îl înțeleagă și să îl susțină în toate etapele de creștere.

Mai mult decât atât, atunci când adolescentul nu se înțelege pe sine și traversează o multitudine de furtuni emoționale și identitare, părintele are datoria de a-i sta alături, de a-l susține necondiționat și de a-i furniza toate informațiile de care acesta are nevoie, cum se întâmplă la debutul școlii, în pubertate sau la trecerea de la ciclul primar la cel gimnazial ori liceal.

Orice ”nepotrivire” între părinte și adolescent poate degenera foarte des într-un conflict, ajungând la revoltă și la opoziționism. De cele mai multe ori, părintele, din poziția de superioritate și cu autoritate, consideră că deține adevărul absolut, fără să țină cont de etapa de dezvoltare și de nevoile copilului pentru a-și ajusta comportamentul, atitudinea și capacitatea de comunicare la noua realitate, etichetând puberul/adolescentul ca fiind: ”neascultător”, ”obraznic”, ”încăpățânat”, ”sfidător” ori ”lipsit de interes/dragoste”. Părintele are intenții bune, dar ei nu se înțeleg reciproc, fiindcă lumea și limbajul lor sunt diferite. De cele mai multe ori, multe animozități pornesc de la lipsa timpului efectiv de a sta cu copilul, de a-l putea observa și surprinde în cât mai multe ipostaze, ceea ce generează în primul rând, un mare deficit de cunoaștere.

Ce pot face părinții în cazurile în care au o relație conflictuală cu copiii lor?

- Identificarea corectă a sursei de conflict, printr-o observare și analiză de sine și a adolescentului;
- Conștientizarea stadiului/vârstei traversate de către puber/adolescent;
- Psihoeducație cu privire la nevoile și caracteristicile copiilor într-o etapă sau alta;

-
- Ajustarea comportamentului și a așteptărilor la etapa de dezvoltare actuală;
  - Existența unui set de reguli clare, urmate de consecințe aplicate cu fermitate;
  - Comunicare constantă și timp împreună;
  - Flexibilitate și disponibilitate în a asculta și a accepta puncte de vedere/atitudini/interese diferite;
  - Deschiderea către noutate, autoevaluare și schimbare;
  - Disponibilitatea și abilitatea de a negocia și de a face compromisuri.

În concluzie, este o provocare și o responsabilitate să creem, ca și părinți, premisele unei relații frumoase și sănătoase cu copiii noștri. Astfel, deși vor exista mereu conflicte, acestea pot fi depășite și pot fi benefice atât pentru dezvoltarea adolescentului, cât și pentru dezvoltarea părintelui în ceea ce privește competența sa parentală.

Bibliografie:

1. Diane E. Papalia, Sally Wendkos Olds, Ruth Duskin Feldman (2010). *Dezvoltarea umană*. București: Editura Trei.
2. Erik H. Erikson (2015). *Copilărie și societate*. București: Editura Trei.

The Effectiveness of Mock Exams in National Assessment Systems

Prof. Jumugă Mădălina

Mock exams, also known as practice exams or simulation tests, have become a common feature of educational systems around the world. Countries such as France, South Korea, China, Poland, and the United Kingdom use various forms of mock examinations to prepare students for high-stakes national assessments. Romania is therefore not unique in organizing national simulations for students before major exams such as the National Evaluation or the Bacalaureate.

One of the strongest arguments in favor of mock exams comes from research on the “testing effect” or “retrieval practice.” This concept suggests that actively recalling information through testing improves memory more effectively than simply rereading notes or textbooks. A major review published in the scientific literature explains that retrieval practice significantly increases long-term retention and learning performance.

Studies conducted in higher education have also shown measurable improvements in exam performance after students complete practice tests.

Research focused specifically on mock examinations reached similar conclusions. A case study conducted at ECU Sri Lanka Campus reported that mock exams helped students improve engagement with course material, develop better exam strategies, and achieve stronger academic performance.

Studies conducted in higher education have also shown measurable improvements in exam performance after students complete practice tests.

Research focused specifically on mock examinations reached similar conclusions. A case study conducted at ECU Sri Lanka Campus reported that mock exams helped students improve engagement with course material, develop better exam strategies, and achieve stronger academic performance.

Beyond academic performance, mock exams also provide psychological benefits. Educational specialists note that simulations reduce fear of the unknown by familiarizing students with exam conditions, timing, and pressure. This can lower stress and increase confidence before the real examination. Researchers and teachers also emphasize that retrieval practice can reduce exam anxiety while encouraging more effective revision habits.

Another important advantage of mock exams is that they help students identify weaknesses early. Practice tests provide feedback about gaps in knowledge, poor time management, or ineffective study strategies.

Educational experts additionally argue that mock exams can improve fairness in education. Students from disadvantaged backgrounds may have less familiarity with formal testing environments, and practice exams help reduce this inequality by giving all learners experience with exam conditions.

However, researchers also warn that mock exams are not automatically beneficial in every situation. Their effectiveness depends on factors such as quality of feedback, realistic exam conditions, and the way students use the results. Practice exams that focus only on memorization without reflection or correction may have limited impact.

Overall, current educational research strongly suggests that mock exams are effective tools for improving exam performance and supporting student learning. Their benefits extend beyond simple preparation: they strengthen memory, improve confidence, reduce anxiety, and help students adapt to the demands of high-pressure national examinations. For this reason, many countries continue to integrate simulations and practice testing into their educational systems as part of a broader strategy for academic success.

Muğumim!

